

GENÇ DAKTİLO

Fatih Anadolu Lisesi Yazarlık Kulübü - Edebiyat Dergisi

HAZİRAN - 2024

GENÇ DAKTİLO

FATİH ANADOLU LİSESİ / YAZARLIK KULÜBÜ

HAZİRAN / 2024

EDİTÖRDEN

Kelimeler... Kalem ve kağıtla birleşince kağıda gölgesi düşen sembollerin birleşimi miydi? Yoksa satır aralarını dolduracak kadar içi dolu olan şeyler mi? Kelimeler kimimizin acısını, sancısını kimimizin heyecanını, mutluluğunu içinde barındıran sihirli varlıklar... Sihirli olmasaydı herkeste etkisi aynı olmaz mıydı kelimelerin?

Bu yolculuğa çıkarken KELİME dedik. Dolduralım altını, üstünü, sağını, solunu... Dolduralım ki boşluk kalmasın körpe ve sığ şeylere... Anlayalım, anlatalım meramımızı sessizce... Bazen geçmişten aldığımız ilhamla, bazen bir çocuğun sevincinde gördüğümüz ışığın mülhemiyle. Bazen bir annenin sıcak yüreğinde, bazen içsel sızılarının dışavurumuyla... Ama inadına anlatalım kelimelerin sihri satır aralarına.

Sonra OKUMAK dedik. Okumak sadece harflerin birleşiminden mi ibaretti? Yoksa o birleşimin üzerinden tırmandığımız ANLAMA yolculuğumuzun yoldaşı mıydı? Azık da lazımdı. Hepsini koyduk heybemize ANLAMA yolculuğunda. Yazmanın kanatlarında özgürce uçmanın tadına vardık biz. Kimimiz yazma yeteneğini keşfetti, kimimizin hayallerinin kıymetiyle yüreği depreşti.

Değişen ve gelişen dünyada gençliğin heyecanını diri tutmaları ve özünü unutmamaları için Yahya Kemal Beyatlı'nın : "*Kökü mazide olan âtiyim.*" sözünün rehberliğinde yola çıktık ve Mehmet Akif Ersoy'un:

"Âtiyi karanlık görerek azmi bırakmak.

Alçak bir ölüm varsa eminim budur ancak." beytinden güç alarak bu yolculuğu tamamladık. Gençler ve onların kaleminden, dilinden, gönlünden dökülenlerle sizi baş başa bırakıyoruz. Okumanın kanatlarında kelamın kıymetini bilenlerle yolculuğunuz devam etsin.

Makbule ÖCAL-TDE Öğrt.

KÜNYE

SAHİBİ

Niğde Fatih Anadolu Lisesi Adına

Mustafa MUSALLİ
Okul Müdürü

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Makbule ÖCAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

DİZGİ/TASARIM

Ahmet Ali GÖK
Müdür Yardımcısı

İLETİŞİM

972978@meb.k12.tr

Her hakkı mahfuzdur.

MEB Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği
doğrultusunda Yazarlık Kulübü yayını
olarak hazırlanmıştır.

YAZARLIK KULÜBÜ

Fatih Anadolu Lisesi öğrencileri olarak “Yazarlık Kulübü” çatısı altında yazma çalışmalarını yaparak içimizdeki “Genç Kalemler”i çıkarmaya niyet ettik. Yazarlık, yaratıcı yazma, hayallerini harekete geçirme ve bunları kaleme dökme zor olmasa gerek diyebildik birkaç "Ayrık Otum"la... Ne de olsa ayrık otları toprağın öz çocuklarıydı... Fârâbî'nin erdemli şehirde “ayrık otları”na nasıl bir gözle baktığını hatırlayalım: Fârâbî, mecazi anlamda kurar “ayrık otları” hakkındaki görüşünü. Nevâbit adını verdiği bu kişiler, erdemli şehir bir gül bahçesi kadar huzur dolu olduğundan ancak birer diken mesabesinde kalırlar. Onlar erdemli şehrin “erdemsizleri”dir Fârâbî’de. Öte yandan İbn Bâcce, tam tersine çevirir ilişkinin yönünü. O, erdemli olmayan şehirlerdeki erdemli bireyleri kasteder ayrık otları ile. Onlar dikenlerle kaplı bir şehirdeki güllerdir. Onlar, bozulmuş veya değişmiş şehirlerin fâsık veya kusurlu şehirlerin içinde sürgünde yaşayan münzevîlerdir.

Bu niyetle çıktığımız yolculuğumuz her hafta yaptığımız yaratıcı yazarlık atölyesinde ve derslerde yazma çalışmalarınıyla devam etti. Bir kuş olduk uçtuk, bir çiçek olduk koktuk, bir böcek olduk ‘Gregor Samsa’ misali savrulduk başka diyarlara, bazen çocuk işçi olduk mısır sattık lunaparkta, bazen öğrenci olduk annesinin limonlu kekini özleyen gurbette, bazen Martı Jonathan Livingston gibi varlığın anlamını sorgulayan bir varlığa dönüşüverdük öylece, bazen bir kütüphanenin tozlu raflarında kedi besledik merhametle... Hayal edelim gerisi gelir elbet dedik. Biraz kelimelerle aşk yaşadık bazen de yazmanın inceliklerine dokunduk usulca. Nacizane dokunmaktı niyetimiz yüreklere, göstermekti gençliğin çok güzel şeyler yapabileceğini sessiz adımlarıyla.

Hülâsa bu süreçte Okul Müdürümüz Mustafa MUSALLİ’ye, kulüp çalışmalarımızın il geneli yarışmalara ulaşmasında ve süreçte bana destek olan, sonsuz feragat eden Müdür Yardımcımız Sibel ŞİRİN’e, dergimizin tasarımında desteğini esirgemeyen ve özenle hazırlayan Müdür Yardımcımız Ahmet Ali GÖK’e ve sabırla uzun bir süre yazma ve okuma çalışmalarına katılan, beni asla kırmayan kıymetli kulüp öğrencilerime teşekkür ediyorum. Bir milleti harekete geçiren güç idealidir. İdealleri için yaşayan gençlere selam olsun. Kusurumuz olduysa affola. Keyifli okumalar.

Makbule ÖCAL
Yazarlık Kulübü Danışmanı

İÇİNDEKİLER

GENÇ DAKTİLO.....	0
EDİTÖRDEN	0
YAZARLIK KULÜBÜ.....	1
KÜNYE.....	1
İÇİNDEKİLER.....	2
İÇİNDEKİLER.....	3
GENÇLİĞE HİTABE	4
UNUTMADIK UNUTMAYACACAĞIZ	5
ŞAHİT	6
UZAK.....	7
AZAP	7
10 DAKİKALIK PAYDOS	8
ANILARIMIZI SAKLA	9
BAŞARMAK	12
EFSANE ŞEHİR NİĞDE.....	14
KARDEŞLİK HUKUKUMUZ (KUDÜS)	15
KASIMIN ÇİÇEKLERİ.....	17
FARK ETMEZ BENİ.....	18
HAYATA KÜSÜYOR YÜREKLERİMİZ.....	18
RENK PALETİ.....	19
ÇINAR	20
BİLİYORSUN.....	21
CEHALETİN YILMAZ SAVAŞÇILARI	23
KABUL EDİLMEYEN.....	24
UMUTLAR MEZARLIĞI.....	24
İLMİN MİHENK TAŞLARI	25
ÖLÜMÜNDEN SONRA ATA'YI ANLAMAK	27
KAN HAVUZU	29
CUMHURİYET	30
İSTİKBAL FENERLERİ	31
SİZLERİN ELİNDEDİR.....	32
SÜRGÜN	34

İÇİNDEKİLER

YARIM KALAN PUZZLELER.....	35
MEMLEKET İSTERİM.....	36
NİĞDE BİR YÂR İMİŞ.....	37
HÜZÜN.....	38
İSKENDER PALA “EFSANE” ROMANI ÜZERİNE İNCELEME.....	39
SESSİZ İSYAN.....	42
VİCDAN.....	43
YOK OLMUŞ BİR HAYAT.....	45
YÜZÜNE BAKAMIYORDUM.....	46
YOLCULUK BAHÇEYE.....	47
TÜRKÇEM BENİM SES BAYRAĞIM.....	49
GİBİ OLMAK.....	50
BAŞLAMADAN BİTEN YOLCULUK.....	52
KÖY.....	54
YARALI KADINLAR.....	55
ACILI BEŞİK.....	57
ANI KOKAN KARELER.....	58
ŞEHİDİN MAVİSİ.....	60
BERCESTE.....	61
DEYİMLER VE HİKAYESİ.....	63
GALATİMEŞHUR KÖŞESİ.....	65
ŞARKI.....	67
KAHRAMANLIK.....	67
MONA ROSA.....	68
HASRETİNDEN PRANGALAR ESKİTTİM.....	70
BEKLENEN.....	70
SİTARE.....	71
TAHİR’LE ZÜHRE MESELESİ.....	71

GENÇLİĞE HİTABE

Ey Türk gençliği! Birinci vazifen; Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dâhilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklal ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin. Bu imkân ve şerait, çok namüsaît bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklal ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar, gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri, şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakruzaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evladı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

UNUTMADIK UNUTMAYACACAĞIZ

Ey Büyük Atam!

Biz Türk istikbalinin gençleriyiz senin bizlere çizdiğin bu doğru yoldan ilerliyoruz. Senin ilke ve inkılapların doğrultusunda hayatımızı sürdürüyoruz.

Biz bu hayatın zorlu ve çetin yollarını sen bizlerle birlikteyken atlatmak isterdik. Sen biz gençlere büyük bir yol gösterici lider oldun. Hayatımızı senin gösterdiğin yollar üzerinden ilerletiyoruz. Sen bize bu vatani emanet ettin ve biz senin bize emanetin olan bu vatana gözümüz gibi bakacağız. Senin yokluğun bizim için çok büyük bir ıstırap. Sen bu güzel vatan uğruna onca güzel şey yapmışken biz seni göremeden sana teşekkür edemedik bu dünyevi hayatta yaşıyoruz sen ise aslın olan yaşamdasın. Ama sen bizim kalplerimizden bir gün bile eksilmeden yaşıyorsun. Hayatın o zorlu ve çetin dönemlerini silah arkadaşların ve sen büyük zorluklar çekerek atlattınız biz bunları asla unutmayacağız. Biz şehit oğullarıyız, bizlere bu vatani armağan etmek için binlerce kefensiz yatan şehidimizi asla unutmayacağız. Senin bize sunduğun bu güzel imkanlar sayesinde bize armağan ettiğin bu güzel vatani yaşatacağız. Sen asla unutulmayacak bir baş öndersin. Biz senin bizlerle olmanı bizim de liderimiz olmanı çok isterdik. Sana olan özlemimiz ve teşekkürlerimiz hiç bir zaman son bulmayacaktır. Sen biz gençlerin özgür bir hayat yaşamasını çok istedin ve bizlere bunu armağan ettin. Biz gençler olarak bizden istediğin adaletli hayatı herkesin yaşaması için çok çabalayacağız. Biz Türk gençliği olarak Türk Cumhuriyeti'ni ilelebet muhafaza edeceğiz. Biz bu Türk Cumhuriyeti'nin kolay kazanılmadığını çok iyi biliyoruz. Binlerce şehit kanı var bu vatan topraklarında. Binlerce bağı yanık analar, binlerce anasız babasız kalmış bebekler... Bu vatan kolay kolay buralara gelemedi. Senin sayende, senin önderliğinde kazanıldı birçok savaş. Sen olmasan biz olmazdık sen olmasan vatanımız olmazdı, milletimiz olmazdı.

Ey bu vatanın büyük kurucusu Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk sen kalplerimizde yaşayan, adın söylendiğinde kalplerimize huzur dolduran koca bir yiğitsin. Senin varlığın bütün düşmanları korkutmaya yettiyse bizim de senin bize emrettiğin gibi onları korkutmaya gücümüz yetecek. Biz gençlik bilgilerimiz ve bize emrettiğin gibi korkusuzca her şeyi başaracağız. Senin yurdunu alçaklar eline bırakmayacağız. Senin bize emrettiğin gibi bu Türk İstiklâl ve Cumhuriyeti'ni ilelebet koruyacağız.

Nazar KARAKUŞ-12/B

ŞAHİT

Ben kırık umutlar diyarının henüz boyun
eğdiremediği asiyim

Adımı ben değil insanlar koydu

Onlar için ötekiyim

Bilmem belli mi olurdu niyetim yağmurları
bekleyişimden

Yoksa kim beni vazgeçirmek isteyecek çorak
topraklarda gül bahçeleri kurma hevesimden

Kim koparacak bahçemden kıpkırmızı gülleri

Kim kursağında bırakacak tüm hevesleri

Bir gün hep bir ağızdan haykıracak gerçekler,
boyun bükük susacak hayaller

Söyleyecek kadim kuralı buralarda

Zamansız yeşerecek güllere yoktur bir karış yer

Bu sebepten kuruyup gitti bahçelerim

Bu sebepten yanıp çatladı topraklarım

Senin ise bambaşkaydı dünyanın

Gökkubbe, öteden sana bahşedilmiş

Bahçeler senin bakışında boy vermiş

Güller seninle açmış

Hüznün dahi iki nehir olmuş akmış

Beslemiş Fırat ile Dicle'yi

Altın başaklarla doyurmuş Sümer'i, Asur'u, Babil'i

Toprak sayende üç kardeş doğurmuş bağrından

Medeniyet bereket ve de kan

Bir tapınak şövalyesi Memlûk kılıcıyla verirken de
can

Allbeny muzaffer geçerken de El Halîl Kapısı'ndan

Yaşananların en büyük şahidisin

Gözlerinle savaşlar başlatan da bitiren de sensin

Başkalarına iki nehir bahşeden

Beni Kerbela'da susuz gezdiren de sensin

Şimdi hasretinden kızgın kumlarla örtünmüş
yüreğimi

Gözlerinden gelecek rahmetten mahrum bırakma
sevgili

Enes DOĞAN - 12/C

UZAK

Bugün de bir yaprak düştü hayat ağacımdan
Sabah uyandığım kadar genç değilim artık
Saçlarım biraz daha kışa yakın
Ömrüm toprağın yatağına ne zaman girecek
bilmiyorum

Sonu belirsiz günlerimin

Ne ebediyetten ne de kabirden bu
tedirginliğim

Yarım kalmış şarkılar gibiyim

On ikisinde yitirdiğim bir çocukluk

Yetim umutlarım boynu bükük

Merhametin açtığı yaraları taşıyorum

İçimde yorgun insanlığımı

Korkularım omuzlarımda

Gözlerime hasretini yükledim

Eksik yaşamışım

Pişmanlıklarla

Şu dünyada bir sana bir yaşamaya uzak
kalmışım

Kapanmıyor mesafeler

Enes DOĞAN-12/C

AZAP

Bugün de ruhumun dört duvarı arasındayım
Karanlığından korktuğum gecenin örtüsünün
altında

Ölüyorken bir akrep ile yelkovan arasında
zamanım

Yokluğun çivi gibi çakılıyor duvarlarıma

Ben bu duvarlar arasında mezar
uykusundayım

Belki de biraz sensiz biraz sana muhtacım

Her şeyden geçip bir sen diye haykırıyorsa
aklım

Halimi sorma ben zaten acı bir azaptayım

Dağılır elbet aramızdaki bulutlar

Yüzün aydınlatır karanlığımı

Ve yalnız senin varlığın

Kurtarır beni duvarlar arasındaki azabımdan

Enes DOĞAN-12/C

10 DAKİKALIK PAYDOS

Çeşmenin hışırtısı kesilir kesilmez arkamda bir sesleniş:

- Hadi be Selami amca amma da ağırsın çekil de elimizi yıkayalım! Ses etmeden geçtim yan tarafa. Burun deliklerimden tut göz pınarlarıma kadar kömür tozu, hava kızılı çalmış seyre daldım mehtabı gurbet elin nesini seven derler hele şu manzaraya bir baksalar ya sevmemek ne mümkün. Amma da yorulmuşum ayaklarım taşımaz beni ondan bilirim, çökerim olduğum yere gazete kâğıdının üstüne açarım azığımı. Pek severim domates ekmeği hemi de acıktın mı bir datlı gelir sorma. Bizim arkadaşlara sırtımı döner yerim yemeğimi malum onların azıkları pek bir boldur. Utandığımdan olacak zaar hepsinden önce bitiririm. Ekmeği bölerken nasırlarım arasına giren kırıntıların acısını bile hissetmem. Yorgunluktan ne yaparsın guzum... Haççe'm gideli şaşım galdım. Elim kolum oymuş, düşümde bir boşluk dolduran oymuş. 206 gündür boşluktan gelen bir sızı ne diner ne hafifler. Nasıl saymam guzum, sayılmayacak bir Hatice değildi ki. Her işimi tek yaparım gayrı ama baş gelemem. Gözyaşlarım ekmeği öyle bir ıslatır ki ne tadı kalır ne tuzu. Hatice'm toprak olalı çalıştığım maden, evimizden daha aydınlıktır. Kimsesizliğin her demi vurur ağır ağır sırtıma alışmaya çalışırım beceremem. Tek başıma yediğim her yemeğin sonu aynıdır. Bir de üstüne Hatice'm aşağılanmak pek bir zoruma gider. Saçlarımın ağardığı bu vakitte dahi emir almaktır beni hüznülendiren eloğlundan. Çok görmem kimseye herkes işini yapacak elbet ama kusurun olmadığı yerde bu kadar hiddet fazla değil mi? Her işimi de iyi yapmaya çalışırım tek öğünlük yemek uğruna... Fazla değil mi bu kadar yük omuzlarıma? Ne isterler bilmem? Hep içimde hesaplaşırm, bulamam gerçek cesareti bedenimde. On dakikalık paydoslardır nefes almam için verilen süre. Ne yapayım Hatice'm sabrederim her seferinde... Sanki böyle yaptıkça kendi ellerimle arttırırım işkencenin dozunu sağım solum tıkalı, yer yarılrsa içine girecek vaziyetteyim. İyice kapana kısıldım, nasihatlerini pek bir arar oldum. Yarık ellerimden iğrenmeyen bir senmişsin meğer. Her paydos eskiyi hayallerimde yâd ederken işittiğim o ses yine duyulur:

- Oyalanma Selami hadi işinin başına...

Rumeysa GÜNDOĞAN 12/C

ANILARIMIZI SAKLA

Enteresan bir hayat hikayem var aslında. Her şeyim bir garip. Tuhaflıklar ve aşağılamalarla geçen, herkesinkinden farklı bir hayat. Ben doğmadan hatta annem ve babamla tanışırken başlamış kaderim yazılmaya. Gelin size önce kendimi tanıtayım. Ben Sarımsak. Hayır hayır sebze olan değil isim olan Sarımsak. Daha size kendimi anlatmadan başladı tuhaflıklar. Annem ve babam ismimin anlamının her ne kadar özel olduğunu savunsalar da sarımsak ismi sosyal hayatıma hiç iyi etki etmiyor. Sırf ismim yüzünden insanlar bana hep önyargı ile yaklaşıyorlar.

Gelin anlatayım size annem ve babam için özel olan ismimin anlamını.

Babamların sarımsak tarlaları varmış ve tüm gelirlerini bu işten sağladıkları. Kalabalık bir aile oldukları için de geleneklerine çok önem verirdi. Örneğin aileye bir gelin gelmeden önce onu sarımsak tarlalarında çalıştırıp aile için uygun olup olmadığına bakarlardı. Tabii sarımsağı yemek de cabası. Bu gelenek yıllarca böyle gitmiş ve vazgeçilmez bir âdet olarak yerini almış.

Anne ve babama gelecek olursak, babam tır ile sarımsak nakliyatı yaparmış. Bir gün Ankara'ya gelmiş ve annemle de benzin istasyonunda karşılaşmışlar.

Annem alerjenik bir kadın ve astım hastası. O gün yine alerjisi tutmuş ve duvarın kenarında nefes almaya çalışmış ama bir türlü akciğerleri temiz havayı kabul etmiyormuş. Babam benzin almak için durduğunda görmüş annemin can çektiğini.

"Hanımefendi iyi misiniz?" nefes alamayan bir kadın ne kadar iyi olursa o kadar iyiymiş annem de.

20 Mayıs 2004

Ben canımla cebelleşirken yanıma gelen ve iyi olup olmadığını soran adama baktım. Beni kurtaracak tek kişi sanırım oydu o an. Kafamı olumsuz anlamda salladım. Yere düşen çantamı işaret ettim. Adam ilacımın o çantada olduğunu anlamış olacak ki hemen çantaya uzandı ve uzun uğraşlar sonucunda ilacımı bulup bana verdi. Yine astımım tutmuştu. İlacı ciğerlerime çektiğim gibi nefes almaya başladım. Ne kadar zordu; yaşamanız, nefes alabilmeniz için ilaçlara muhtaç olmanız.

Kendime geldiğimde adama bakmaya başladım. Benim için oldukça endişelenmiş gibiydi. Tekrar konuştu, "İyi misiniz?". Kafamı bu kez olumlu şekilde salladığımda adam derin bir nefes verdi. Tanımadığı yabancı bir kadın için neden bu kadar endişelendiğini anlayamadım. "İsterseniz sizi gideceğiniz yere kadar bırakabilirim." dediği şeyle güldüm. "Buraya gelebildiğime göre arabam var." Adam utangaçlıkla eline ensesine götürdü, "Haklısınız panikten aklımdan çıktı." "Panikten aklınız da çıkmış olmalı, neden bu kadar korktunuz ki?"

Günümüz...

İşte böyleymiş onların tanışması. Babam ilk görüşte aşık olmuş anneme. Zaman geçmiş aradan, babam sürekli annemle konuşmaya çalışmış aralarındaki mesafeleri hiçe sayıyormuş sürekli. Annem de zamanla aşık olmuş, çok aşık olmuş. Sevdiği adam için ailesini bile karşısına almış. Yaşının küçük olduğunu söyleyen ve kimseyle görüşmesine izin vermeyen anneannem, sözünü bir türlü geçirememiş anneme. Baskılara ve psikolojik şiddetlere dayanamayan annem, bir gün evden kaçmış. İlk uçakla Ankara'dan Kastamonu'ya gitmiş.

Babama sürpriz olmuş. O kadar sevinmiş ki aralarındaki bütün engellerin kalktığını düşünerek akşamına annemi evlenme teklifi etmiş.

Düğün hazırlıkları başlamış hemen. Geleneklerden habersiz annem çok mutluymuş sevdiği adama kavuşuyor diye.

7 Eylül 2004

"Benim sana önemli bir şey söylemem gerekiyor Eda." Telaşlandım. Tam düğün arefesinde aksilik çıkması son isteğim bile olamazdı. Korkak bakışlarla baktım Karan'a.

Bizim bazı geleneklerimiz var. Soru sorar gibiydi bakışlarım. "Nasıl yani?" "Şöyle, bu aile gelin almadan önce ailemizin sembolü olan sarımsağı gelin adayına toplatır ve yedirir. Biliyorum senin bunu yapman imkansız." Kararlılıkla baktım yüzüne "Yaparım!" "Yapamazsın, senin alerjin var. Seni yine nefes alamazken görürsem bu defa ben de nefes alamam."

Umutsuzlukla "Başka çaremiz mi var?" dedim. "Ben babama söylerim merak etme, halledeceğim."

Karan'a inanmaktan başka çarem yoktu. Sabah oldu. Kalacak yerim olmadığı için Karanların konağında kalıyordum. Bağırma sesleriyle uyandım. İlk başta ne olduğunu anlayamadım sonra dinlemeye başladım.

"Eğer gelenekler yerine gelmezse evlenemezsiniz, ben razı değilim!" diyordu dışarıdaki ses. Karan'ı duydum sonra. "O benim sevdiğim kadın! İstedığın kadar razı olma, ben onunla evleneceğim ve mutlu olacağız."

Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yokken birden Karan girdi odama. Beni uyanık görünce konuşmaya başladı. "Toparlan Eda'm gidiyoruz buradan." Onu dinlemekten başka çarem yoktu. Hazırladım bavullarımı, arabaya bindik. Karan'ın babası önümüze geçip bağırды, "Bütün kartlarını bana ver! Beni dinlemeyen birisi benim paramı yiyemez, o kişi oğlum bile olsa!" Karan arabadan indi ve tüm kartlarını cüzdanından paralarını çıkarıp babasına doğru attı. "Al tüm paran senin olsun!"

Günümüz

İşte böyle başlamış onların hikayesi. İmkansızlıklarla kurmuşlar hayatlarını. Güç kaynakları da sonsuz aşkları olmuş. Sarımsak onları kavuşturan, aralarına engel olan ama yine de onları ayırmayı başaramamış hatta birbirlerini daha çok sevmelerini sağlayan şey olmuş.

Herkese bu güzel aşkın hikayesini ve ismimin anlamını anlatamadığım için hep dışlanıp dalga geçildim. Şimdi istedikleri dalgayı geçebilirler, bir önemi kalmadı benim için. Annem hep söylerdi "Sen kendin biliyorsun o güzel anlamı. Bırak herkes istediğini söylesin kaç kişinin anne ve babası bu kadar aşıkmiş birbirlerine?"

Bunları diyerek beni motive etmeye çalışan kadın, annem dün toprak oldu. Ne geçilen dalgaların ne de özgüvensiz olmamın bir anlamı kaldı. Bitti, hem de her şey.

Her şeye olan alerjisi bünyesini fazlasıyla yıpratmış ve onu kanser yapmıştı. Babam neye uğradığını şaşırıldı. "Eda'm çok güçlü ben bilirim, bunu da atlatacak." derdi hep. Dün annemin vefat ettiğini öğrenince kendini kaybetti.

Şimdi annemin mezarından dönüyorum. Yanına gitmeye cesaret edemedim. Uzaktan baktım öylece. Mezarın yanına uzanmış babam beni daha çok yıpratıyordu. Kötü bir şey olduğunda hep o toplardı bizi. Şimdi onu böyle görmek çok garipti.

Arkamı döndüm çiseleyen yağmurun altında yavaş adımlarla yürüyordum. Cebimden kulaklıklarımı çıkarttım. İlk çalan şarkı benim duygularımı, içimde ki karmaşayı anlatır gibiydi.

Gitsem buralardan arkama bile bakmadan.

Senden tek isteğim, anılarımızı saklaman.

Sevmeyi unutma sen güzel seversin.

Olmadı diye Tanrı'ya isyan edemezsin.

Rabia TANAK-12/B

BAŞARMAK

Kahvenin önünden geçerken Çoban Ali'ye o kadar gürültünün içerisinde okey taşlarının sesi o kadar hoş gelmişti ki girmek istedi. Fakat yapması gereken çok işi vardı. Fırat Ağa'nın ahırından öküzleri alıp ağasının tarlasını sürmeye gidecek, sonra işi bitince de ağanın koyunlarını dağa otlatmaya götürecekti. Giremezdi işleri yapmazsa ağasının maaşından keseceğini biliyordu, bir de iki çocuğu vardı onları da düşünmek zorundaydı. Hızlandı ve öküzleri almaya gitti. Ahırdan öküzleri alıp tarlaya gitti ve sürmeye başladı. Tarlanın yarısını sürdü ve koyunların ahırdan çıkma saatinin geldiğini fark etti. Öküzleri de alıp hızla ağanın evine doğru yürüdü. Çok yoruluyordu Çoban Ali ama iki çocuğu ve karısı için katlanmalıydı. Bu köyde başka n'apabilirdi, yapabileceği başka bir işi yoktu. Dikilitaş'ın tüm insanları da zaten ağaya çalışır, hizmet ederdi. Çoban Ali için en zoru da akşam ailesinden, evinden ve çocuklarından ayrı kalmaktı. Dağda kalmaya alışmıştı artık ama ailesinden ayrı kalmaya alışamıyordu bir türlü. Sabah sobanın üstünde kaynayan çaydanlığın sesiyle uyandılar. Eskimiş sobanın kuzinesinde pişen patatesler Dikilitaş'ın toprağının bereketini hissettirdi. Bir yandan çıtırdayan sobanın sesi bir yandan neredeyse yarıya kadar şekerle doldurulmuş bardakların kaşıkla buluşması evin içinde şenlik havası estirir gibiydi. Kahvaltıdan sonra anaları Fadime'ye babalarının yanına gitmek istediklerini söyleyip gittiler. Fırat Ağa'nın evine gittiklerinde babası dağdan yeni gelmiş koyunları ahıra koyuyordu. Koşarak babalarına sarıldılar. Biraz konuştuktan sonra Fırat Ağa'nın ters ters baktığını fark eden çocuklar babalarının elini öpüp evlerine döndüler. Hasan'ın dönüşte morali bozdu, bunu fark eden bacısı Huriye "Neyin var Hasan guzuum?" dedi. Hasan da "Babama çok üzüldüm bacı, bizim için çok çalışıyor. Onun için biz de bir şey yapmalıyız." dedi. Bacısı Huriye de: "Evet Hasan ama bizim şu an derslerimize çalışmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok." dedi. Analarını bir yemek telaşı sarmıştı ama evde ne tarhana ne üzüm ne de pakla vardı. Sadece henüz ıslatılmamış kuru yufka vardı. Pekmezleri de erkenden bitmişti ki yoğurtla katık edelim deseler... O da olmadı. Anaları Fadime de çözümü komşuları Mihriban'dan bir pişirimlik pakla istemekte buldu. Mihriban da çok iyi biriydi ama biraz ne dediğini bilmez bir insan oluyordu bazen. Yine de çoğu kişi severdi onu. Mihriban'ın da eşi ağanın çalışanıydı. Eşi çalışırken kalp krizi geçirip ölmüştü. Mihriban'ın çocukları okuyup muallim ve hâkim olmuşlardı. Huriye ve Hasan da onlara çok imrenirlerdi.

Okul bir gezi düzenleme kararı almıştı. Öğrencilere: "Çocuklar yarın annelerinizi veya babalarınızı okula getirin onlarla bir şey konuşacağız." dendi. Huriye ve Hasan bunu gider gitmez analarına söylediler. Anneleri de "Tamam yavrum gideriz." dedi. Fadime'yi yine bir yemek telaşı sarmıştı. Bugün yavrularına ne yapacaktı? Düşündü ve patates sökümüne gittiklerinde onlara biraz patates verilmişti. Onu sobanın fırınına atıp pişirmeye karar verdi. Çıtır çıtır yanan sobanın yanına çöktüler. Anaları patatese bakmaya gelmişti, patates pişmişti. Gidip mutfaktan yufkaları, tuzu ve biberi bir de bahçeden topladığı yeşillikleri tepsiye koyarak getirdi. Fadime "Sofra ser Huriye!" diye seslendi. Huriye hemen bohçayı alarak yere serdi. Çok acıkmışlardı; ikisi de patatesin soğumasını bile beklemeden yufkanın arasına patatesleri koyuyorlar, tuz ve biber atıyorlar, bir de yeşillikleri koyup tika basa doyana kadar yiyorlardı. Karınlarını doyurup sofrayı topladılar. Huriye ve Hasan ödevlerini yapıp ders çalıştılar. Anaları döşeklerini yaptı ve yattılar. Sabah olunca hep birlikte okula gittiler.

Okula vardıklarında herkes gelmişti. Muallim Semra Hanım velilerin toplandığı yere geldi. Herkese selam verdikten sonra konuya girdi. Semra Hanım: "Biz bir gezi düzenleme planı yaptık. Çocukların hem memleketlerini Niğde'yi daha iyi tanımaları hem de ileride olmak istedikleri mesleklerini yerinde görmeleri için bu kararı aldık." Eve gider gitmez Huriye ve Hasan analarına: "Biz de gidecek miyiz abaaa" dediler, anaları babalarına sorması gerektiğini söyledi. Sabah olunca anaları herifine sormak için ağanın evine gitti. Ne için geldiğini anlattı. Çoban Ali de "Kaç para bu gezi?" dedi. Fadime de "Beş milyon bey!" dedi. Çoban Ali: "Tamam sen git ben para bulup gönderecem eve." diye kaygılı kaygılı karşılık verdi. Yüreğinin buz kestiğini hisseder gibiydi. Gözü kör olsun şu fakirliğin diye içinden geçirirken çözümü ağadan para istemekte buldu. Ezile büzüle yüreğindeki kayayla ağaya yaklaştı. Fırat Ağa'dan parayı alarak eve gönderdi. Gezi günü gelmişti. Küçük kırmızı çiçekli otobüs okul bahçesinde bekliyordu. Muallim Semra gelen öğrencileri tek tek bindiriyordu. Huriye ve Hasan çok heyecanlılardı. Çünkü ilk defa otobüse biniyorlardı. İlk olarak Niğde Hastanesine gittiler. Ardından Hüdavend Hatun Türbesi, Yeni Çarşı, Bor Yolu, Sungurbey Camii, Niğde Kalesi, Alaaddin Camii ve çeşitli okulları gezdiler. Hatta Niğde'nin meşhur gazozunu bile içtiler. Huriye en çok Alaaddin Camii'nin hikâyesini öğrenince etkisinden uzun süre çıkamadı. Çocuk aklı bu ya sevdiği kızın yüzünü cami girişine nakış nakış işleyen bir kişinin sanatına hayran kalırken nasıl bunu yaptığını da bir türlü hayal edemedi. Ona göre sadece anası işleyiverirdi yemeninin kenarını nasırlı elleriyle ama özenle... Hastane ziyaretinde Hasan'ın titizlikle çalışan hekimler dikkatini çekmişti. Hasan olmak istediği mesleği karar vermişti, hekim olacaktı. Huriye'nin de muallim olmaya karar verdi. Gitme vakti gelmişti hepsi otobüse binip yola çıktılar. Uzun bir yolculuğun sonunda Dikilitaş'a gelmişlerdi. Yorucu ama bir o kadar da güzel bir yolculuğun ardından otobüs herkesi evine bırakmıştı. Yüreklere bedenine sığmayan iki kardeş koşarak eve gidip heyecanla çakmak çakmak bakarak analarına gezdikleri yerleri anlattılar. Hiç susmuyorlardı anlatırken. O günden sonra Huriye ve Hasan derslerine daha çok asıldılar. Babalarının da onlar için nasıl bir fedakârlık yapmış olduğunu biliyorlardı, bu yüzden onlar için daha çok çalıştılar. Yıllar geçti Huriye muallim, Hasan da hekim oldu. Sonunda emeklerinin karşılıklarını aldılar. En derinden bağlı oldukları memleketlerine, Niğde'ye hizmet edecekler rızkını buldukları, analarının teriyle babalarının nefesiyle, kendilerinin sevgisiyle canlanan toprağa vefalarını göstereceklerdi. Bilirlerdi vefa en çok Niğdeliye yakışırdı. Bilirlerdi memleket sadece toprak parçası değildi...

Nazar KARAKUŞ-12/B

EFSANE ŞEHİR NİĞDE

Babamın “Birazdan merkezdeyiz!” demesi ile gözlerimi açtım. Yıllardır babamın özlem ve hasret duyduğu memleketine gelmiştik. Babam iş için ayrıldığı memleketini bize gezdirecekti. En çok merak ettiğim yer Ömer Halisdemir mezarıydı. Kahramanca kendini feda etmiş koca yürekli bir asker bu şehirde doğmuş, bu sokaklarda oynamış, bu çarşıda dolaşmıştı. Üniversitenin önünden geçerken o an bu şehirde bir bölüm okumaya karar verdim. Önce babaannemin evine gidip dinlenecektik. Yolda giderken taştan yapılmış eski evleri dikkatimi çekmişti. Yokuşlu bayırlar ve dar sokaklardan gidiyorduk. O sırada babam burası yukarı kayabaşı buradan tüm şehri izlemek çok keyiflidir diye ekledi. Gerçekten de babam haklıydı pencerenin önünden ayrılamamıştım. Küçük olduğu kadar güzel bir şehirdi. Annemin hadi uyu dinlen yarına gezilecek çok yer var demesi ile yatağıma geçtim. Hemen sabahın olmasını istediğim için uyudum. Nihayet sabah olmuştu. Hızlıca kahvaltımızı yapıp çıktık. İlk durağımız Gümüşler Manastırı’ydı. Yolda giderken bahçeli evlerde bulanık elma ve kiraz ağaçları iştahımı açmıştı. Her tarafı koca kayalarla kaplı kapıdan içeri girdik. Çok eski zamanlarda Rumlara ait bir kiliseymiş. Ortada mezarlar ve bir kapı gibi girişler vardı. Sağda bulunan yerden içeri girdik. İçerisi karanlık ve duvarları oyukluydu. Duvarda bulunan Meryem ananın resminin önünde hemen resim çekindim. Karşıda bulunan dar ve dik merdivenlerden yukarı çıktık. Yerlerde kocaman ayak izleri, duvarlarında farklı farklı işaretler vardı. Gümüşler Manastır benim için gezilecek listeme girmişti bile... Karşı kafede lezzetli soğuk Niğde gazozlarımızı içtikten sonra Niğde Kalesi’ne gittik. Niğde Kalesi’nden önce Alâadin Camii vardı. Caminin girişindeki uzun saçlı kız resmi beni Niğde’ye daha çok hayran bırakmıştı.

Kalesinden bahsedemiyorum bile... Güzel manzarası ve hemen yan taraftaki eski eşyalar, yüzükler, kilimler, saatler, antika eşyaları ayrı bir güzeldi. Hemen burayı da gezilecekler listeme ekledim. Arabayı otoparka bırakıp çarşısında yürümeye başladık. Çarşının ilerisindeki bankta oturan amcalar su ile oynayan çocuklar çok tatlı gözüküyorlardı. Diğer şehirler gibi değildi yoldan geçerken yol veren sürücüler, esnafları samimi ve sevecen bir şehirdi. Alışveriş yaptıktan sonra otoparka gidip arabaya bindik. Şimdiki durağımız benim en çok gitmek istediğim yerd. Çukurkuyu’ya Ömer Halisdemir Mezarı’na gidiyorduk. Mezarlığa girerken karşıda gördüğüm bayrak bana “30 Kuş” şiirini hatırlattı. Hiç düşünmeden bizler için otuz kurşun yiyen kahraman askerin mezarında kendimi tutamayıp ağladım. Niğde benim için en güzel şehirdi. Daha gezilecek birçok yerimiz varken akşam olmuştu bile... Yarın babamın işi olduğu için hemen yola çıktık. Seneye Bor Kayabaşı, Gebere Barajı, Ketençimen ve daha sayamadığım yerleri gezmeye gelecektik. Bu güzel şehirde biraz daha kalmak istiyordum. Bu senenin hemen bitmesini ve diğer yazın tekrar gelmesini büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum.

KARDEŞLİK HUKUKUMUZ (KUDÜS)

Orta Doğu'da bulunan Kudüs dünyanın en eski medeniyetlerine ev sahipliği yapan şehirlerinden biridir. Bu kadim şehir üç büyük din olan Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam dininin mensuplarınca da kutsal olarak kabul edilmektedir. Hz. İsa'nın burada dünyaya gelmesi / burada öldürüldüğünün düşünülmesi ve Mescid-i Aksa'nın bu topraklar içerisinde bulunması ve İslam'ın ilk kiblesi olması burayı paylaşılmaz / vazgeçilmez kılmaktadır.

Günümüzde yaşanan olaylar Kudüs'ün kıymetini tekrar hatırlatmakla birlikte medeniyet! anlayışının geldiği seviyeyi de düşündürmektedir. Hristiyanların inancının aksine yeniden diriliş burada gerçekleşmeyecektir fakat haçlı seferlerinin devamı niteliğinde olan yeniden yok oluş burada gerçekleşmektedir. Peki, bunun sorumlusu kim? Sekiz milyar nüfuslu dünyanın % 25'ini oluşturan Müslümanlar nerede? Asabiyet (ırkçılık) ve ekonomik kaygılar neden İslam kardeşliğini boğuyor. Neden birleşemiyoruz üç buçuk soysuzun karşısında. Sınır tanımayan bu insanlar, yarın sınırimıza dayandıklarında mı kendimize geleceğiz. Yoksa Kâbe'nin mi işgalini bekliyoruz.

Yaşanan yeniden yok oluşa DUR diyebilmek sadece Müslümanların sorumluluğu altında mı? Dünya devletlerinin yöneticileri neden halklarının sesine kulak vermiyor. SOYKIRIM (Genocide) kelimesini kullanmakta bile neden acizyet içerisinde.

Dünya sevgimiz bizi İslam Dininin farz kıldığı "cihad" anlayışından ne kadar da uzaklaştırmış. Cihad kelimesini duyunca hemen ürkmeyin. Arapça'da "güç ve gayret sarf etmek, bir işi başarmak için elinden gelen bütün imkânları kullanmak" mânasındaki cehd kökünden türeyen cihad, İslâmî bir kavram olarak "dinî emirleri öğrenip ona göre yaşamak ve başkalarına öğretmek, iyiliği emredip kötülükten sakındırmaya çalışmak, İslâm'ı tebliğ, nefse ve dış düşmanlara karşı mücadele vermek"¹ anlamlarına gelmektedir. Evet, savaşmak anlamı da vardır fakat bu mana, tüm çarelerin tükendiği son aşamada hayata geçirilebilir.

Zamana ve mekâna sahip çıkan bir gençlik olabilmek için doğru bildiğimiz yolda ilerlerken sağa-sola bakmadan yol almayı başarabilmek gerekir. Bunun yolu da Kuran-ı Kerimin ilk emri olan "Yaratan Rabbin adıyla OKUMAKTAN"² geçer.

Boşnaklar; "Seyahatin önündeki tek engel kapının eşiğidir." Derler. El-Hakk doğrudur fakat eşiği aşmak kolay değildir, kararlı olmayı gerektirir. O halde kendimize soralım. Benim manevi seyahatim neye/nereye olacak, Kararım Nedir? Yöneten mi olmak isteriz, yönetilen mi? Üreten mi, tüketen mi? Veren el mi, alan el mi?

Boykot, bir topluluğu veya kuruluşu belli hedefleri gerçekleştirmek uğruna yalnız bırakmak, ilişkiyi kesmek demek değil midir? Halkımızın duyarlılığı sayesinde bu konuda önemli adımlar atılıyor. Fakat bu hassasiyetimiz uzun süreli olamıyor. Neden? Alternatifimiz yok da ondan. Var olanlarda kalite ve estetikten yoksun. İnsan Ekmele/Mükemmele taliptir. Hiç kimse boykotu küçümsediğimizi düşünmesin. Ama şunu da bilmeliyiz ki kaliteli ürün seçenekleri sunmadıkça ömrümüz ucuz boykotlarla geçecektir.

¹ <https://islamansiklopedisi.org.tr/cihad>

² Alak Süresi – 1. Ayet

Gelin, önce kendi ailemizden başlamak üzere akrabalarımızla, koşularımızla, sıra arkadaşımızla olan ilişkilerimizi Allah'ın iplerinden (Hablullah) olan "İslam Kardeşliği" bağıyla güçlendirelim ki kalbimizde hiç kimseye karşı kin ve nefrete yer kalmasın. Çünkü, bilir ve inanırız ki tüm insanlar "Ya İnsanlıkta Eşimiz ya da Din Kardeşimiz."

Gelin Kur'an Şairimiz Mehmet Akif Ersoy'a kulak verelim.

"Girmeden tefrika bir millete düşman giremez.

Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez." ³

Birbirimize düşmeyelim ki, güçsüzleşip rüzgârımız kesilmesin. ⁴

Selam ve Dua ile...

Osman AYDIN-Din Kült. Ve Ahl. Bil. Öğrt.

KASIMIN ÇİÇEKLERİ

Aylardan kasım, günlerden 24 Kasım Pazartesi. Yağmurlu hava, sarı yapraklar ve yağmur yağınca kokan o toprak kokusu.

Pazartesi ilk dersimiz Türkçeydi. Haftaya en sevdiğim öğretmenimin dersi ile başlamak beni bir arının çiçek bulduğundaki mutluluğu yaşıtıyordu. Türkçe öğretmenimin adı Leyla idi. Adı gibi kendisi de çok güzel, alımlı bir kadındı. Dersine girenler hem korkar hem severdi. Çünkü asabi ama bir o kadar da güzel sözleriyle şakalarıyla dersi çok güzel anlatırdı, bu yüzden sevilen bir öğretmendi.

Bugünün anlam ve önemi ise 24 Kasım öğretmenler günüydü. Bizim sınıf, Leyla hocaya güzel bir sürpriz hazırlıyorlardı. Ben size hediyemi sıraya koymuş hocamı bekliyordum, heyecanlıydım. Bir öğretmen ancak bu kadar sevilirdi.

Benim annem yoktu, babam da. Ben ailesiz, kardeşiz, sevgisiz büyümüşüm. Büyük annemin yanında kalıyordum, o da bana bakar beni beslerdi ama en büyük emeği öğretmenim Leyla Hanım verirdi. Bana saygıyı, sevgiyi, en önemlisi şefkati o öğretmişti. Onun sayesinde buradaydım. Çünkü büyükannemler beni ilkokuldan sonra okutmayacaklardı ama Türkçe öğretmenim buna karşı çıkmış benim zeki ve saygı dolu bir çocuk olduğumdan bahsetmişti, sonra da beni okutmaya devam ettirmişti. Tüm masraflarımı Leyla öğretmenim karşılardı. Benim ileride büyük adam olacağımdan bahsederdi. Ben de okumak, büyüüp adam olmak istiyordum.

Leyla hocam sınıfa girdiğinde ufak çaplı bir şaşkına uğradı. Sonra yüzünde tebessüm oluşmuştu. Ne kadar mutlu olmuştu öyle. O gün herkes hediyesini vermiş günü tüm öğretmenlerin tebessümleriyle bitirmiştik.

Neşe Günay

Günlüğümü açıp on dört yıl önce bugünü okumuştum. Hala unutmamıştım Leyla hocayı hala görüşüyorduk. On dört yıl aramızdaki sevgiyi bitirmemişti. O sırada da ben Türkçe öğretmeni olmuş, mesleğimi elime almıştım. Bir öğretmen ancak bu kadar beni etkileyebilir, ancak bu kadar mutlu edebilirdi. Onun bana kattığı tüm her şeyi ben de öğrencilerime katmak istiyordum, hepsi ile ayrı ayrı ilgilenmek, onların yüreklerine dokunmak istiyordum. Bir öğretmen sayesinde buralara gelmiştim. Ben de tüm öğrencilerimi büyütmek iş sahibi etmek istiyordum.

Öğretmen saygıyı öğreten, sevgiyi yeşerten bir varlıktır. Öğretmen öğrencisinin bir gülüşüne sevinir ,bir üzümlüşüne üzülür. Öğretmen, öğrencisini yaşatır. Öğretmen bir çocukla küçülür belki de bir çocukla büyür. Öğretmen uçurumdan aşağı sürdüren bir iptir, candır. Öğretmen hiçbir daha da açmayan nadide bir çiçektir. Öğretmen bir şiiirdir. Öğretmenler binlerce çocuğu büyüten bir anne bir babadır. Öğretmen binlerce çocuğun hayat hikayesinin yazarıdır.

Cansu YÜCEL-12/C

FARK ETMEZ BENİ

Bozuk kulaklarımda dinlediğim melodi
Seni anımsatır bana seni
Gözümde canlanır koskoca mazi
Sana nakşetmek isterim sevgimi
Lakin korkarım istemezsin diye
Çoğu zaman geceleri gelirsin aklıma
Seninle ilgili hayaller kurarak kaparım güne gözlerimi.
Ve yine seni görme heyecanı ile açılır çehrem.
Gün içinde çevrendeyim
Fakat fark etmezsin sen beni
Bir bülbül gibi lisan ederim sana
Uzak mesafeden olsa bile sevdam
Hissedersin diye bir umut beklemekteyim
Bıkmadan, yılmadan
Beklemekteyim seni
O kadar masum ki sevdam
Her şeye rağmen beklemekteyim.

Buse Şevval ÖZTÜRK-12/C

HAYATA KÜSÜYOR YÜREKLERİMİZ

Sessiz, karanlık ve dar kalabalık sokaklarda,
Gecenin karanlığının içinde,
Kaybolan çürümüş bir gençliğin peşinde,
Giderek büyüyor yaralarımız.
Geçen her baharın arkasından,
Keşke diyen insanların peşinden,
Sürekli birilerini takip ederek,
Hayata küsüyor yüreklerimiz.
Hep imkansız aşklardı kaderimiz,
Ağlamaktan hiç gülmezdi yüzlerimiz,
Hep aynı şekilde severdi kalplerimiz,
Hiçbir zaman aynı değildi sevdiklerimiz.
Geçip giden yıllar mıydı suçlu olan?
Terk etmeye alışmış insanlar mı?
Hiç seilmeyen kalpler miydi suçlu olan?
Çürümüş ve kararmış sevmeyi bilmeyen kalpler mi?

Esmâ TOKGÖZ-12/C

RENK PALETİ

Bazen hayat size bir karakalem çalışması gibi gelebilir. Siyah ve beyaz... Karanlık yerlerinin olduğu gibi aydınlık yerlerinin de olduğu bir resim. Ama biri o resme dokunursa işte o zaman bütün emeğiniz, zamanınız bir dakikada alt üst olur. Resminizi artık eskisi gibi yapamayacağınızı düşünürken size biri bir tane silgi uzatır ve "Sil ve baştan yap ben yardım edeceğim." der.

O dakikada bütün temeli tekrar atarsınız ve azimle çizersiniz. Birden size bir palet, bir fırça verilir ve bütün fikirleriniz değişir.

Artık o sıkıcı renksiz olan hayatınıza renkler eklenir ve bir bitki gibi yeşerirsiniz. Her bir renk size sevgiyi, şefkâti, merhameti öğretir. Ona baktığınızda paletinizin renklerinin onun sayesinde oluştuğunu ve hayatınızın renklere kavuştuğunu anlarsınız. İşte o zaman kimse sizi, resminizi ve hayatınızı bozamaz. Dokuz ay sizi karnında taşıyan, koruyup kollayan, doğduktan sonrada son ana dek arkanızda duran bir duvar misali...

O duvarı da renklendirmeyi unutmayın...

Şeyma AKKOYUN-9/E

ÇINAR

Neden yanımıza gelmiyorsun? Neden bizimle oynamıyorsun? Her gittiğim lunapark sanki aynı cümleleri tekrar ediyor kulağımın dibinde. İçimden geçiriyorum ağlamaklı olmadığı gün geleceğim söz, arkamda bir gölge hissettiğimde geleceğim söz, pamuk şeker param çıkıştığında geleceğim. Pabuçlarımı sürüye sürüye büyüdüğüm bu mahallede gitmediğim tek yer panayır. Altı yaşımdan beri girmeye çalıştığım o ışıklı sevinç dolu kapı. Kilometrelerce öteden gelen leblebi tozu kokusu, ısrarla yağlı ekmek veren teyzeler bugün de geri çevireceğim İsteğinizi bağışlayın. Dik yokuşlarda altımızda leğenlerle kaydığımız, sarhoş kaldırımlarda gazoz kapaklarına sığdırdığımız sevinci...

Kimi zaman cömertlikle açılan pencerelerden manzarayı seyrettiğimiz dostlar, şimdi pek uğramazlar. Hepsinin ardında bir gölge gölgesi olmayanı sevmez bizim mahalle. Eksik görür yadırgar oysaki eksiklikler bizi aslan yapar. Gölgem yoksa ne olmuş ben yine aynı ben. Müstakil evimizin önünde duran dalların nasırlı koca çınarı kökünden kesen hayata gücüm yetmediği için mi bu tavırlar? Anlamam nedenini. Dört duvar arasındaki matemimiz geçmek bilmez adeta her geçen gün katlanır. Kardeşlerim daha küçük anlamazlar çınarın eksikliğini ama ya annem belli etmemeye çalışır hüznünü. Gece olunca kardeşlerimi sessizce yatırır çekilir bir köşeye kalbinin sızısından uyuyamaz sabah ezanı ile irkilir. Aradan yıllar geçti karabulutlar bırakmaz yakamızı evin üstünde tepinir durur evde duramam mahalleye sığamam iddia ile çıktığımız bu yokuşlarda nefesim daralır göğsümde bir yumru geçmek bilmez güneş bir türlü vazgeçmez doğmaktan yine sabah olur çıkarım mahalleye saniyelik gülümsemelerle devam ederim yoluma. Panayırdan gelen sesler hayat doludur, harçlıklarını biriktiren çocukların uğrak yeridir tel örgülerden izlerim onları. Kapıdan gölgesiz geçecek cesareti bulamam bedenimde izlemekle yetinirim. Sevinç dolu koşuşturmalara dalmışken bir ses işitirim sağ taraftan leblebici Tayfun abinin sesidir pek severim nohut leblebisini cebimin ıssızlığını unutup kokusunda kaybolurum. Kese kağıdına sarılmış bir avuç leblebiyi uzatır, Tayfun Abi bakışlarımdan cebimin boşluğunu anlar. İkramımdır: "Ali al bakalım." Pek de özlemişim leblebiyi hemen elinden alırım ağzıma attığım nohut tanesi mahzunluğumu hatırlatır Ne tadı vardır ne tuzu mahalleden geçen çocuklara dağıtırım iştahla yerler sorun nohutta değil bendedir. Her okul çıkışı panayırın yanından geçerim. Hep beni çağırır atlıkarınca söz verip dururum tutacağımdan emin olmaksızın. Yıllar birbirini kovalar seneler yıldırılmaz panayırı çağırır durur beni ve ben yine cevap veririm ona şakaklarımın beyazladığına ellerimin buruştuğuna bakma çınarımı nenden alan toprak çağırmadan ölüm bedenimi mesken tutmadan bu defa geleceğim söz.

Rumeysa GÜNDOĞAN-12/C

BİLİYORSUN

Her zamankinden başkaydı güneşin doğuşu bugün. Bambaşka. Nasıl tabir etmem gerektiğini bilmiyorum. Hastane odasında bir başıma artık benim için bir önemi olmayan güneşin doğuşu, tüm kötülöklere, olumsuzluklara karşı çok güzeldi. Kabul etmek istemesem de çok güzel.

Pencerenin önüne geçip o eşsiz ışık kaynağını seyretmek istedim. Sadece istedim, böyle bir şeyin olması artık imkansızdı. Bana yürümem için bahşedilmiş o mükemmel nimet, bacaklarım tutmuyordu. Bunu hatırlamam çok uzun sürmedi. Zira hep aklımdaydı.

Dün sabahı hatırladım istemsizce. Gözümün önünden geçen her bir an gözlerimdeki yaşlara sebep oluyordu. Ellerimle yüzümü kapattım. Ağlıyordum hem de delice. Utanıyordum, yapamamıştım, koruyamamıştım onu. Elim karnıma gittiğinde gözlerim kapalıydı. Her ne kadar orada olmadığını hissetsem de bununla yüzleşmek istemiyordum. Elimi hemen geri çektim. Bunu doğrulayacak cesaretim yoktu.

Tekrar ellerimle yüzümü kapattığımda dünü hatırladım. Tüm ayrıntılarıyla hissettim o berbat anı.

Beş ay kalmıştı bebeğimi kucağıma alacağım güne. Cinsiyetini öğrenecektim bugün. Heyecandan elim ayağım birbirine dolanıyordu. Çok tuhaf bir duyguydu. Arabama bindim. Direksiyonun başına geçtiğimde ilk defa bu kadar gerilmiştim. Ezbere gittiğim hastanenin yolunu bile unutmuştum o an.

Sanki geç kalmışım gibi hızla sürüyordum. Gittiğim yollar bir türlü eksilmiyordu. O an panik ve heyecanla giderken çalan telefonun sesi dikkatimi dağıtmıştı. Telefonumda kayıtlı olmayan numara ısrarla arıyordu beni. İçime düşen kurt, telefonu açmamamı istiyordu ancak merakım korkuma üstün gelmişti. Karşıda tanımadığım bir adamın sesi vardı. Ağlayan bir adam. "Seni seviyorum, bunu hiçbir zaman görmek istemediğın Simay. Benim sevgim karşısında gözlerin hep kapalıydı. Neden Simay? Şimdi bebeğın için hastaneye gidiyorsun. Benim yıllarca hayalini kurduğum anları o adamla yaşıyorsun!" Adamı dikkatle dinlerken son cümlesi beynimden vurulmuşum gibi hissettirdi. İki ay önce şehit olan sevgilim, hayat arkadaşım geldi aklıma. Onun şu an yanımda olmasına ne kadar çok ihtiyacım olduğu düşüncesi gözlerimden bir damla yaş süzölmesine sebep oldu. Benim neler yaşadığımdan haberi bile olmayan adam konuşmaya devam ediyordu.

"Olmayacak Simay! Senin hayallerini süsleyen, benim ise kabusum olan şeyler yaşanmayacak. Bak biliyorum sen de beni seviyorsun, neden beni bıraktın?"

Benim için telefondaki herhangi bir sestem farkı olmayan bu adamın ne demek istediğı ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Konuşamayacak kadar şoke olmuşum. Karnıma saplanan ağrılar daha çok stres olmama sebep oluyordu.

"Öleceksin Simay, seni her ne kadar sevsem de, lanet olsun sana deli gibi aşık olsam da öleceksin! Çektiğım acılardan kurtulabilmemin tek yolu bu. Öl de kurtulayım bu işkenceden!"

Asla sakın olamıyordum ama soğukkanlılığımı korumaya çalışarak konuştum. "Sen kimsin, benden ne istiyorsun?" Güldü adam "Ben ölürken sen beni tanıyamadım bile! Tarık, ben Tarık!" Şoke ve panikle hatırlamaya çalıştım. O kadar çok ağrım vardı ki korkudan hiçbir şey düşünemiyordum. "Ne istiyorsun benden?" diyebildim sadece. "Ben yıllarca seni istedim, şimdi de canını istiyorum. Senden kurtulmak istiyorum, her ne kadar seni sevsem de..."

Son bir kelime daha döküldü dudaklarımın arasından. "Yapma!" sonra tekrar güldü, "Artık çok geç yaptım bile. Arabanın frenleri tutmuyor. Yolun sonuna geldik. İkimiz de yolun sonundayız sevgilim. Sen bedenen ben ise ruhen ölmüş olacağım birazdan. Benim olmadıysan kimsenin olamayacaksın!" Frene bastım, adam haklıydı. Frenler tutmuyordu. Yolun sonuna geldiğimi ben de hissettim o an. Bebeğime dokundum son kez. Geri kalan anlar aklımda yoktu. Sadece bebeğime dokunduğum aklımda kalmıştı.

Yeniden yaşamışım gibi hissettiren berbat anlar ağılatıyordu beni. O adamın kim olduğu hakkında herhangi bir fikrim yoktu hala.

Aklıma Alperen geldi. Bebeğinin babası, ülkesi uğruna kendini feda etmiş gerçek bir kahraman.

İstemesem de elimi karnıma koydum. Yoktu, gitmişti. Alperen ile aramda olan tek somut bağ kopmuştu. Geri gelmemek üzere.

Ağlayarak konuştum. "Alperen bebeğimize çok erken kavuştun. Lütfen ona orada iyi bak olur mu? Benim yokluğumu hissettirme. Sana güveniyorum."

İçimden geçen şarkıyla mahvolmuştum.

"Sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun.

Berber olamayız, benim gibi biliyorsun.

Bir başka dünyanın insanısın yavrucağım.

Sen kendi dünyanın toprağında büyüyorsun."

Hiç bitmemiş gibi, kötü olaylar olmamış gibi, güneşin güzel doğuşu gibi yeniden kavuşmak dileğiyle.

Rabia TANAK-12/B

CEHALETİN YILMAZ SAVAŞÇILARI

İnsan hayatını yaşar derler ben buna pek katılmıyorum. İnsan hayatını baştan sona inşa eder bunu yaparken yapının mimarı yalnız o sanabilirsiniz ama değildir. Hayatına etki eden pek çok insan da bu gidişata yön verir. Anne, baba, abi, abla, arkadaş ancak içlerinden biri var ki bence en mühim olanı odur evet öğretmenlerimiz. Onlar anneden babadan daha çok vakit geçirdiğimiz ve bizi en az onlar kadar iyi tanıyan, bir bakışta bizim bile farkında olmadığımız konuların farkına varan, yeri geldiğinde içimizdeki saklı cevherlerimizi ortaya çıkarmamızda kılavuzluk eden insanlardır. Öğretmen olmak zor bir iştir belki birazcık ağır bir gerçek gibi gelecektir ama benim şahsi fikrimi sorarsanız herkes çok çalışıp öğretmen sıfatı kazanabilir dünya üzerinde herkes çok çalışıp pek çok sıfat elde edebilir. İnsan her şeyden önce olmalıdır ve öğretmen olmak demek bir öğrencinin ilk başta insanın ruhuna dokunabilmek demektir ve insan ruhunun zerre hata payı yoktur. Çünkü o çabuk şekil alabilen ancak aldığı şekli çok zor değiştiren bir varlık olma özelliğini gösterir. Bunun bilincinde olan bir öğretmen mesleğini layıkıyla yapmak için emek sarf eder. İşte bu emek dünyanın en saygı duyulması emeklerinin başında gelmelidir. Öğretmenler ki yeri geldiğinde ana baba gibi dert dinleyen, sıkıntıya çözüm üreten memleketin dört bir yanında kar, kış, soğuk, imkan, var, yok dinlemeden cehalete savaş açanlardır.

Ben ilkokul öğretmenimi hiç unutmam neden diye sorarsanız okumayı geç öğrenmiş bir çocuğum ben. Ben hariç iki arkadaşım da okumayı pek kavrayamamıştı. Öğretmenimiz bu durumda daha çok çalışmamız gerektiğini söyleyip bir kenara çekilebilirdi ve bunu yaparak gayet de sorumluluğunu yerine getirmiş kabul edebilirdi. Ancak o bizim gözümüzdeki bilinmezliği fark etmişti ve zor olanı seçerek bize rehber olmuş teneffüste dahi bizimle özel ilgilenmişti. Bugün pek çok kitabı akıcı bir biçimde okuyor ve şu an bu metni yazabiliyor isem bu tamamen Osman Hoca'mın eseridir. Yukarıda da bahsettiğim gibi öğretmen insan ruhuna dokunur onu şekillendirir. Budur nitekim onu unutulmaz ve mühim kılan.

Tarihte de bunun pek çok örnekleri vardır. İskender'i Büyük yapan hocası Aristoteles iken Sultan II. Mehmet'i Fatih yapan da hocası Akşemsetdin de kesinlikle Fatih'ten ayrı düşünülemez anlatılamaz. Ülkemizin kurucusu Ulu Önder Atatürk'ün geniş ufuklar kazanmasında öğretmenlerinin yadsınamaz bir payı olduğu açıktır. Öğretmenin ve eğitimin olmadığı bir ülkede insan ruhunun ne derece düz ve biçimsiz kalabileceğinin farkına varan. Gazi Mustafa Kemal Atatürk de Kurtuluş Harbi'nin en çetin günlerinde Maarif Kongresi'ni toplamış bu milletin eğitimden ve muallimden muaf kalmaması için büyük çaba sarf etmiş

"Öğretmenler; Yeni nesli, cumhuriyetin fedakâr öğretmen ve eğitimcilerini sizler yetiştireceksiniz ve yeni nesil, sizin eseriniz olacaktır." diyerek onların vazifesinin ne kadar kutsal ve önemli olduğunu bizlere göstermiştir işte bizler de her 24 Kasım'ı bu bilinçle kutluyor. Geleceğin Fatihlerini, Atatürklerini yetiştirecek öğretmenlerimizin izinden gideceğimize dair söz veriyoruz.

Enes DOĞAN-12/C

KABUL EDİLMEYEN

Kalbimin mahzeninde bir sızı
En derinlerinde bir sevda parçası
Ey kalpsiz insan
Neden aynı hülyalara dalmıyoruz
Gülerek bakışmıyor ya da konuşmuyoruz
Sen bana farklı
Ben sana farklı bir uyûn ile bakıyorum
İçimde sana karşı kopan fırtınalar
Haykırıyor yer gök
Hasbihal ediyor sanki seni düşünerek
baktığım yerler
Adeta çıldırıyor
Fakat ne gelir elden
Bu mısralar bu sevdanın kanıtıdır
Uzaktan sevmeyi göze almışsa yürek
Görmeden sevmeyi ibadet kabul bellemiştir.

Buse Şevval ÖZTÜRK-12/C

UMUTLAR MEZARLIĞI

Hâla yem yeşil ovalarında dolanır aklım
En çetin kışında üstlerine kar düşerken
Varmamış öz yurdundan başkasına satırlarım
Yabancılar buradan konup göçerken
Gidenler baktılar bilmediler benim
gördüğümü
Çözemedim alevden ilmeğinle attığın
kördüğümü
Sayamam buralara yârınsız kaç umut
gömdüğümü
Bir sen anlarsın ama bir sen bilmezsin benim
kaç defa öldüğümü

Enes DOĞAN-12/C

İLMİN MİHENK TAŞLARI

Bir bakalım geçmişe doğru şöyle uzunca, ne çok merdiven çıkmışız başarı yolunda. Oysaki emeklemiyor muyduk yolun başında, taklit etmiyor muyduk ailelerimizi, almıyor muyduk hayata dair o ilk derslerimizi? Sonra yürümeye başladı meraklı bedenler, ailelerimiz bizleri nasıl eğiteceğini düşünürken öğretmenlerin kucağında bulduk kendimizi. Yansıtmaya çalıştık anne babamızın öğrettiği o ilk bilgileri. Ne yadırgadı ne de küçük gördü; hiç kucağından indirmedi bizi ilmin o cefakâr cengâverleri. Ne güzel söylemiş Hz Ali: " Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum." O köle ne denli bir köledir ki, ilmin ışığını keşfetmiş, öğrenmenin aşkıyla şenlenmiş... Bir harf efendi eder nice köleleri, bir harf çukurdan çıkarır nice yaşayan ölüleri, öğretmendir bu kutlu mesleğin en büyük şaheserleri, öğrencilerdir onların en övülesi sanat gayeleri.

24 Kasım günü gösteririz minnettarlığımızı. Bir nebze de olsa ödemeye çalışırız yılların borcunu. Hayata en güzel yerden başlamak için çabalayan öğretmenlerimiz kardı harcımızı. Onlara layık olmak için çalışıp çabalamalı, her adımımızda ahlakımızdan ödün vermeden yaşamalıyız. Pirüpak çıktığımız bu yolda kir pas biriktirmemeliyiz zihinlerimizde, en azından bunu borçluyuz o kutlu yolculuğun neferlerine.

"İlim ilim bilmektir, ilim kendini bilmektir." Gönlüm kendimi bana benden daha iyi anlatan hünerli öğretmenleri hissetmektedir. O bahçıvanın bir gülüyüm, kurumaya yüz tutmuş. Güneş o, su o, hayat o... Bırakırsa karanlıktayım çıkmam imkânsız! Yönümü şaşırılmış bir izciyim, uçsuz bucaksız ormanlarda. Pusulam öğretmen! Yönümde ilim... Yüreğimde ilim... Ne dönerim ne vazgeçerim. Bu vatanın muallimleri, muallimleri olduğu sürece devlet ateşi hep yanacak, ilim ışığı tüm bedenleri saracak, cahillik kaçacak delik arayacak. Öğretmen, öğretmen yetiştirecek; öğretmen doktor yetiştirecek; öğretmen insan yetiştirecek! Yetiştirecek ki devlet şahlanacak, yetiştirecek ki hayat yaşanacak. Ne değerlidir her mesleğin atası öğretmenlik, nice yaverler yeşertecek hala kan kokan bu kutsal topraklarda.

Bir kıvılcım düşünün; sönmeye yüz tutmuş, bir yele bakar kaybolması yeryüzünden, bir çıraya bakar alevlenip devleşmesi ve görülmesi gökyüzünden. O ne yüce çıradır ki harlar gönüllerimizdeki alevleri. Öğretmendir devleştiren o minik yüreklerimizi, açığa çıkaran bin bir türlü hünerimizi; sabırla, emekle, cefayla bizi büyüten, bugünlere getiren, topluma kazandıran en kutsal varlıktır onlar. Öğretmenlerimizin koyduğu her tuğlanın üstüne basıp geldik bugünlere. Onların derdi öğretmekti, ne pahasına olursa olsun öğretmek! Koca okyanuslar büyüten o mihenk taşları; sadece insanlık için, vatan için uğraştılar ve da devam ediyorlar. Her geçen gün daha fazla harlıyorlar ilmin ateşini. Onlara bahşedilen bir günün bir asra bedel olmasını bekleyemeyiz ama "24 Kasım Öğretmenler Günü"nü yine layıkıyla kutlamaktayız bu yıl da! Kutlamalıyız daima... Ahde vefa imandandır zira!

Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk 'ün öğretmenlerimize dediği gibi: " Cumhuriyet sizden fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür nesiller ister." Bu kutsal vazifeyi en hakiki şekilde yerine getiren, hürriyet düşüncesi altında nice âlimler yetiştiren öğretmenlerimizin hakkını yüz yıl da geçse ödeyemeyiz. Egemen bir toplumun, ilim irfan sahibi bir toplumun en önemli parçası öğretmenler, Atatürk' ün hayal ettiği gelecekte kendilerine düşen vazifede muvaffak olmuşlardır ve hep olacaklardır. Atatürk' ün deyişiyle: " Toplumun düşmanı cehalet, cehaletin düşmanı öğretmenlerdir." Başta başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere tüm öğretmenlerimizin öğretmenler günü kutlu olsun! Unutmayalım ki öğretmenler olduğu sürece ilim irfan güneşi bir gün dahi batmayacak, ilelebet ışıyla yolumuzu aydınlatacaktır.

Rumeysa GÜNDOĞAN-12/ C

ÖLÜMÜNDEN SONRA ATA'YI ANLAMAK

“Uçurumun kenarında yıkık bir ülke. Türlü düşmanlarla kanlı boğuşmalar. Yıllarca süren savaş. Ondan sonra içeride ve dışarıda saygı ile tanınan yeni vatan, yeni sosyete, yeni devlet ve bunları başarmak için arasız devrimler...” Eminim bu sözleri söylemek için çok çabalamıştır Atatürk.

Kimdi Atatürk? Yıllardır konuşulan, hep konuşulmaya devam edilecek olan Atatürk kimdi? Yerli yabancı bir sürü esere konu olmuş Atatürk, Türk'ün atasıydı. O, Atatürk'tü. Onu kelimelerle anlatmak pek mümkün değildi. Zira onun kelimelerle ifade edilebilecek kadar basit biri olduğu düşünülemez. O, Türk'ün kurtarıcısı, Türk'ün babası Atatürk. Türk milletine; toprağı kanlarla sulanmış, her karışında emek olan toprakları emanet etmişti.

Başlamayacağım herkes gibi 1881'de doğmuştur diye. Bitirmeyeceğim yazdıklarımı 1938'de ölmüştür diye. O tarihlerle sınırlanmayacak kadar büyük bir liderdir çünkü. Diğer liderlerden çok farklı kişiliğı, zevkleri, hobileri... Beni en çok cezbeden özelliğı ise bir Türk'e yaraşır biçimde korkusuzluğu olmuştur.

Gözlerinin rengini denizlerden almış gibidir. Kusursuz. Mavi. Hiçbir mavi, kendini bu kadar çok sevdirmemişti bana. O bambaşka bir renkti Atatürk'ün gözlerinde.

Ah o saçlar! Altından hallice sapsarı saçlar. Heyecanlandırıyor beni sarı. Hele ki bir çift mavi gözle birleşince... Yok yok, anlatamıyorum ki bir türlü. İfade edebilmek için kelime arayışındayım, bulamıyorum... Anlatacak kelime bulamıyorum.

Ömür? Feda edildi. Kafa? Her gün ülkeyi düşünmekle meşgul oldu. Askerler? Şehit oldu, çoğı şehit oldu. Peki sonra... Sıfırdan bir ülke? Kuruldu. Cumhuriyet? İlan edildi! Tüm düzen yeniden oluşturuldu. Sayısız devrim yapıldı.

Yenilikçi bir karaktere, boyun eğmeyecek bir heybete sahipti. Boyun eğmeyecek ve kurduğu cumhuriyet sayesinde halkına da asla boyun eğdirmeyecek bir liderdi Atatürk. Yeniliklere öncelikle en basitten başladı fakat bu basit gibi görünen devrimler bizim için büyük bir modern devletin öncüsü ve kökleri olmuştur.

Bir genç kız olarak, en çok kadınlara verdiği değer, eşitlik hissi, bana ne kadar kıymetli olduğumu hatırlatıyor. “Ey kahraman Türk kadını!” diye kendi milletinin kadınlarına seslenen bir lider ben hiç görmedim. “Sen yerde sürünmeye değil omuzlar üzerinde göklere yükselmeye layıksın!” diyerek değerimizin farkına varmamıza bir kere daha vurgu yapan, bunu sırf sözlerle sınırlı bırakmayıp bizlere onlarca hak veren bir lider düşünün. O lider, bizim liderimizdir. O lider, bizim Ata'mızdır. Evlilik ve boşanmada hür irademizi kullanmamızı sağlayarak bizi erkeğın kölesi konumuna düşmekten kurtardı. Bizlere eğitim hakkı verdi çünkü biz kadınların da erkekler gibi okumasını, toplumda belli konumlara gelmesini, devlette söz sahibi olmasını istedi. “Bizim dinimiz hiçbir vakit, kadınların erkeklerden geri kalmasını talep etmemiştir.” sözüyle, toplumda kadınların neden itibarlı olması gerektiğini anlatmıştır.

Kadınlar başta olmak üzere, özellikle tüm Türk gençlerinin eğitimi olmasına destek olmaya çalışmıştır ve bunu başarmıştır. Bugün milyonlarca genç okula gidebiliyorsa, sıralarına huzurla oturup bir şeyler öğrenebiliyorsa bunun tek açıklaması Atatürk'ten geçer. Yazdığı matematik kitabı sayesinde, bugün kullandığımız çoğu matematik terimini Atatürk'e borçluyuz. "Bir millet irfan ordusuna sahip olmadıkça, muharebe meydanlarında ne kadar parlak zaferler elde ederse etsin, o zaferlerin kalıcı sonuçlar vermesi ancak irfan ordusuna bağlıdır." Sözleriyle eğitime neden bu kadar çok önem verdiğini vurgulamıştır.

Sene 2023 olmasına karşılık Atatürk'ün yaptığı onlarca devrim, onlarca hak olmasaydı bizlerin bugünleri yaşayacağına çok şüpheyle bakmaktayım. Doğrusunu söylemek gerekirse, ihtimal bile vermiyorum. Ölümünün üzerinden seksen beş yıl geçen, kurduğu cumhuriyetin yüz yaşını doldurduğu ve ilelebet bu şekilde devam edecek düzenimizin kurucusu. Lafımı yineliyorum, o asla tarihlerle sınırlandırılmayacak kadar büyük bir liderdir.

On Kasım... O gün, kanlarla sulanan topraklar yeniden sulandı. Ama bir fark vardı, o topraklar bu kez kan ile değil; gözyaşı ile sulanmıştı. Herkes, herkes ağlıyordu. Tüm hayat o anda adeta donmuştu. 09:05... Türkiye, en büyük liderini kaybetmişti. Yas vardı. 2023 yılına kadar bile uzanan büyük bir yas.

O günden sonra bazı üniversiteliler okula bile gidememişti. Hatta bir okuldaki Alman profesör, ders işleyip işlememek konusunda kararsız kalınca rektöre danışmış, rektörden de, "Ülkenizde böyle büyük bir adam öldüğünde ne yapıyorsanız onu yapın." cevabını almıştı. Fakat bu cevap karşısında profesör üzgün bir edayla cevap vermişti, "Bizim ülkemizde böyle büyük bir lider ölmedi ki..."

Ülkemiz hala Ata'mızın vefatına üzülmekte ancak onu fikirleriyle yaşatmaya devam etmektedir. Onun izinden giderek okumak, öğrenmek aşkı her Türk gencinin damarlarında bulunan duygudur.

Yazımı, ülkemizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün şu sözleriyle bitirmek isterim. "İki Mustafa Kemal vardır. Biri ben, et ve kemik, geçici Mustafa Kemal.. İkinci Mustafa Kemal, onu 'ben' kelimesiyle ifade edemem; o, ben değil bizdir! O, memleketin her köşesinde yeni fikir, yeni yaşam ve büyük ülkü için uğraşan aydın ve savaşçı bir topluluktur. Ben, onların rüyasını temsil ediyorum. Benim girişimlerim onların özlemini çektikleri şeyleri tatmin içindir. O Mustafa Kemal sizsiniz, hepimiziniz. Geçici olmayan, yaşaması ve başarılı olması gereken Mustafa Kemal odur!"

Rabia TANAK-12/B

KAN HAVUZU

"Var olan bedenlerde bir ölü ben miydim? Dolu tabutların yanında bir benim ki mi boştu? Bilmezdim. Her zaman renkli balonların arasında bir ben karaydım." diye içinden geçirdi solgun yüzlü küçük kız. Arkadaşları kırmızı, mavi topla oynarken o buradan nasıl çıkacağını planlıyordu. Atılan bir bomba mermi gibi onu esir kampına düşürmüştü. O mermilerden biri ise İdil'di. Ne olacaktı şimdi? Oda diğerleri gibi umursamaz mı davranacaktı? Ya da bir çıkış yolunu mu bulacaktı. O sırada simsiyah giyinmiş, sert bakışlı bir kadın yaklaştı yanına. Onunla birlikte burnuna taze kahve kokusu da geliyordu. Nasıl insanlardı bunlar? Esirlerine bir parça ekmek dahi vermezken kendileri keyiflerince yiyip içiyor ve bu durumdan hiçbir zaman rahatsız olmuyorlardı. Kadın ona bakarak "Az sonra hazır ol seni demir kapının önünden alacağım." dedi ve söz hakkı bile vermeden gitmişti. İdil nereye gideceğini, ne olacağını bile bilmeden o soğuk, paslanmış demir kapının önüne gitti. O an gözünün önüne elektrik telin üstünde asılı olan anne ve babasının cansız bedenleri, kapılarının önüne atılmış abisinin bedensiz mor yüzlü kafatası geldi. Ne anlamı vardı artık yaşamının? Ailesinden kalan tek şey boynundaki masmavi neşeli olan sonbaharlı kolyeydi. İşte bu yüzden artık korkmuyordu. Ama nedendi bu acımasız savaş, neden bu şehir seçilmişti? İçi kan havuzuna dönmüş, ameliyathaneye benzeyen o beyaz transit arabanın içinde yaşayamadığı hayatı, gerçekleştiremediği hayalleri, doya doya sevemediği ailesi ve arkadaşları, okuyamadığı kitaplar, eline alıp yazamadığı kalemler ve hiçbir zaman gülmeyen o solgun masum yüzü acımasız adamların önünde hayata gözünü kapatmıştı. Bir çöp torbası gibi atılan cansız bedenin yerine şimdi canlı bir beden konuşacaktı.

Esmâ TOKGÖZ-12/C

CUMHURİYET

Cumhuriyet her ne kadar ulusun, egemenliğini kendi elinde tuttuğu ve bunu belirli süreler için seçtiği milletvekilleri aracılığıyla kullandığı devlet biçimi. Olarak tanımlansa da bizler için bu derece banal bir tanımın çok ötesinde anlamlar taşımaktadır. Bu noktada şu soruları sorma gerekliliği duymaktayım Cumhuriyet nedir ve bizler için ne anlam ifade etmektedir? İşte bu soruya anlamlı bir cevap bulmak için geçmişe ufak bir geri dönüş yapmalı sadece olayı değil olguyu layıkıyla kavramalıyız.

Yıl 1919 Mayıs'ın 19'u... Altı asır boyunca dünyada üç kıtada var olmuş Osmanlı İmparatorluğu o günlerde çok büyük bir buhran yaşamaktadır. 1683 Viyana bozgunu sonrasında pek çok toprağı elden çıkan, ardından 1913 Balkan Harbi ile 500 yıllık Türk yurdunu yitiren devlet üstüne bir de girdiği Cihan Harbi'nden mağlup ayrılarak tamamen tükenmiş üstüne dört bir yanı işgal edilmiş, masada paylaşılmış bir vaziyettedir. İşgalciler İstanbul Boğazı'na demirlemiş dışarıdan bakıldığı zaman Türkler için yolun sonuna gelinmiştir. Bu karanlık günde "Geldikleri gibi giderler." diyen Gazi Mustafa Kemal bu karanlığı aydınlatacak kurtuluş meşalesinin ilk kıvılcımını Samsun'dan ateşlemiştir. Yurdun dört bir yanında parlayan kıvılcım ardından bu milletin bağrında sönmez bir bağımsızlık ateşine dönmüştür. Ya İstiklal Ya Ölüm parolasıyla mücadele eden milletimiz yeri geldiğinde canını bu topraklar uğruna feda etmiş varını yoğunu cepheye yollamış aç kalmış tükenmiş onuru ayaklar altına alınmaya çalışılmış iken düşmanın kirli çizmelerinin yurdunu daha fazla kirletmesine izin vermemiş onu toprağından söküp atmıştır. İşte buradan bakıldığı zaman 'cumhuriyet' nedir sorusunun cevabı karşımızdadır. Cumhuriyet Süleyman Fethi Bey'in bağrındaki 22 süngü yarasıdır, Hasan Tahsin'in hürriyet kurşunudur, Nezahat Onbaşı'nın on ikisinde düşmana kafa tutuşudur, Gördesli Makbule'nin şehadeti, "Düşman cesedimi çiğnemedem Antep'e giremez!" diyen Şahin Bey'in cesareti, Sütçü İmam'ın namus müdafaasıdır. Bir milletin top yekûn varoluş kavgasıdır. Kıymetli arkadaşlarım bu millet Bilge Tonyukuk'un "Çoklar diye korkma azız diye çekinme." diye haykıran sesini bir asır öteden duymuş kulak vermiş ve en nihayetinde içinde yaşadığımız ülkeyi Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmuştur. Ancak cephede süngülerimizle kazandığımız bu zaferin devamı ancak ülkemizi kalkındırmak geliştirmek için çalışmak ve gayret etmekle mümkündür işte burada da cumhuriyetin bizler için anlamı mevcuttur.

Cumhuriyet emektir tarlada çiftçinin, okulda öğretmen, sokakta esnafın alın teridir.

Cumhuriyet; eğitimidir okul sıralarında, erkek kız demeden çocukların yaşlı genç demeden her vatandaşın okumak öğrenmek için sarf ettiği gayrettir.

Cumhuriyet, seçimdir bir milletin kendi kaderini belirlemesidir.

Eşitliktir, adalettir, hürriyettir. Ve sayılamayacak daha niceleridir.

İşte bu milletin her bir ferdinin başta biz gençlerin en mühim vazifesi ülkesini geçmişinden aldığı kazanımlarla derslerle hep bir adım öteye taşımak ona sahip çıkmak olmalıdır. Benim bağrından Mete Han'ı, Alparslan'ı, Fatih'i, Piri Reis'i, Aziz Sancar'ı ve Gazi Mustafa Kemal'i çıkarmış bir milletin evlatlarına inancım tamdır. Bu duygularla bir kez daha ülkemizi uğruna mücadele etmiş başta Gazi Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere tüm insanlarımıza saygılarımı sunuyorum. Cumhuriyetimizin yüzüncü yılı kutlu olsun.

İSTİKBAL FENERLERİ

Yaşayan devletinin ölü çocuklarını diriltene selam olsun. Cehalet zincirini kıranlara selam olsun. Onlar ki irfan tohumlarını işlenmemiş yaş toprağa sabır ve şefkatle bir bir eken... Onlar, en metanetli çınarları yetiştiren en kutlu rençberler. Asırlardır ilmin yoluna baş koymuş öğretmenler, benim bizim ve nicelerinin sonu refah dolu bir geleceğe çıkan karanlık tünellerdeki şefkat meşalelerimiz oldular. Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk ve diğer öğretmenlerimiz bize edebi, ahlakı ve ilmi öğretmekle kalmamış, şefkat ve sabırla bizi büyütmüş, geleceğe hazırlamış, şahsi kimliklerimizi bulmada bizim için adeta bir pusula görevi görmüşlerdir. Kimilerimiz için anne, kimilerimiz için baba, kimi zamansa bizim için en yakın dost görevi gören iyiliği, doğruyu zihinlerimize perçinleyen, cehalete karşı cephe alan komutanlar, bugünde dahi ayakta dimdik duran devletimizin en büyük yapı taşlarıdır. Elleriindeki tebeşir tozuyla birkaç kelim öğretmek adına bin bir cevr çeken istikbal bekçilerimiz, bizi her zaman büyük bir ihtimamla koruyup gözetmiştir. Kimi zaman beslenme çantamızdaki boşluğu, kimi zaman ise mektep merdivenlerinde yaraladığımız dizimizin sızısını dindiren öğretmenlere saygıyı ve sevgiyi borç bilmeliyiz. Onlardan feyz almalı, geleceğe doğru tutulan fenerin yeni bekçileri olmalıyız ki, ümid-i istikbalimiz yeşersin ve daha nice gönüllerinde cevher-i elmas parıltıları taşıyan muallimlerimiz bu devlette yetişsin ve bu devlet ilelebet aydınlık bir gökyüzünün altında dimdik durabilsin.

Ebediyete hükmeden öğretmenlerimizin, her dönemde ve her yerde toplumlar üzerindeki tesirleri, bu devleti güzelleştirmeye ve şahlandırmaya yönelik faaliyetleri sayesinde geldiğimiz bugünler onların en büyük eseridir. İlimden irfandan uzaklaşmış bir toplumun başkasının maşası olmaktan başka çaresi yoktur. Cehaletin hüküm sürdüğü bir devlet düzeninde şüphesiz birlik, beraberlik ve gelişmişlik izlerine rastlanamaz. Üzerlerine ölü toprağı serpilmış, araştırmayan, merak etmeyen, cehaletle iş tutan bir toplumun geleceğe dair en ufak bir hayali de bu düşünceyle mümkün olamaz. Bu nedenle bizi hep ileri taşıyan öğretmenlerimize, bizi istikbale hazırlayan pelerinsiz kahramanlarımıza sahip çıkmalıyız. Şüphesiz bir toplumun uygarlık düzeyi öğretmene verdiği değerle ölçülür. Ayrıca ilme, eğitime ve eğitene değer vermeyen bir toplum sonsuza dek yok olmaya mahkumdur. Yok olmayacak olan geleceğimize selam olsun. Kıymetli öğretmenlerimizin varlığı daim olsun!

Rumeysa GÜNDOĞAN-12/C

SİZLERİN ELİNDEDİR

Yine bir 24 Kasım sabahı geldi. Heyecan içinde yatağımdan fırladım. Yıllar geçmesine hatta yaşım 40'ı bulmasına rağmen 24 Kasım sabahı yaşadığım sevinçler hep aynı oluyordu. Yatağımanın başucundaki terliklerimi giydim ve evimin dar koridorunda ilerleyerek banyoya ulaştım. Musluğa uzandı elim önce. Su ne kadar güzel akıyordu, tıpkı hayatımızın akıp gitmesi gibi tuhaftı bir yandan da. Avcumun içine suyu biriktirdim, soğuk suyu yüzüme çarpmak beni daha çok ayıltmıştı. Birkaç kere tekrarladım bu hareketimi. Ellerimi ve yüzümü kuruladıktan sonra yine o karanlık ve dar koridora adımlarım düştü.

Evimin giriş kapısına doğru yol aldım. Demir kapı koluna elim gitti. Kocaman tahta kapı gıcırdayarak açıldı sayemde. Kapının üzerindeki posta kutusuna bırakılmış gazetemi aldım. Kapı yine gıcirtısından ödün vermeden kapandı. Ayaklarım salona yöneldi, ben de onlara koşulsuz şartsız itaat ettim.

Eski kanepeme oturup gazetemi açtım ve okumaya başladım. Gazetede ki dev başlık çok dikkat çekiciydi; “Başöğretmen Mustafa Kemal!” Gazetenin başlığında takılı kalan gururlu bakışlarım aşağıya doğru kayd, haberin devamını okumaya devam ettim: “Bir topluluk ulus olabilmek için mutlaka eğitimciler, öğretmenlere muhtaçtır. Onlardır ki, toplumu gerçek bir ulus haline getirirler.”

Yıllar geçmişti koca devir kapanalı... Sene 1990'dı ancak kuvvetle muhtemel Türk gençleri Atatürk'ü, onun başöğretmen oluşunu, bu kutlu günü asla unutturmayacaktı.

Diğer sayfayı çevirdim yüzümde buruk bir hüznle. Sayfanın en üstünde bir alıntı dikkatimi çekti, “Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz. (Hz. Muhammed)” Devam ettim okumaya, ancak bir sonraki cümle kuru dudaklarımın arasından sesli bir şekilde boş odanın duvarlarında yankılandı, “Bana bir harf öğretmenin kırk yıl kölesi olurum.”. Bu gazete beni geçmişime, okul yıllarıma ve daha da öncesine götürmüştü. İçinde Hz. Muhammed'in hadis-i şerifinin de bulunduğu gazeteyi dikkatle katladım ve yanı başımdaki sehpanın üzerine özenle koydum.

Ayağa kalkıp camın önüne doğru ilerledim. Tam evimin karşısında olan pembe, bacası tüten, eski ama bir o kadar da her gün yeni bilgilerle öğrencilerin zihnini tazeleyen muazzam yapıya baktım. Bahçesinde öğrenciler toplanmış, birkaç öğrenci de kürsüde şiirini seslendirmekteydi.

Gözüm uzaklara daldı düşüncelerim içinde kaybolurken. Bir an için sorguladım her şeyi. Az önce okuduğum gazete, tam evimin karşısında duran okulun tabelası, takvim yaprağındaki yazılar... Mucize olmalıydı gördüğüm her şeyi okumamı sağlayan bu harfler ve öğreticileri. Yani senelerini bizim için harcayan öğretmenleri. Düşünüyordum da, onlar olmasa biz neyi bilebilirdik ki? En basit toplama işlemleri kimlerin sayesinde zihnimizdeydi? Su kaç derecede kaynar mesela, bunu nasıl bilirdik? Türkçemizi daha iyi öğrenip, Türkiye'yi daha güzel geleceklere nasıl taşırdık öğretmenler olmadan? Okuyup; doktor, öğretmen, hukukçu olmazsak nasıl kazanırdık bu sınavı? Atatürk dememiş miydi, "Bir ulusun asker ordusu ne kadar güçlü olursa olsun, kazandığı zafer ne kadar yüce olursa olsun, bir ulus ilim ordusuna sahip değilse, savaş meydanında kazanılmış zaferlerin sonu olacaktır. Bu nedenle bir an önce büyük, mükemmel bir ilim ordusuna sahip olma zorunluluğu vardır." diye? Yüce öğretmenlerin ilimleri ışığında gerçekleşirdi Atatürk'ün dediği gibi bir ilim ordusu kurmak. Güçlü yarınlar ancak bu sayede ulaşıldı.

Hala okulun bahçesinde okunan şiirleri dinleyen çocuklara doğru sessizliğin sesini kullanarak konuştum, " Çalışın ülkemizin gençleri. Mutlu yarınlar sizin ve öğretmenlerinizin elindedir."

Rabia TANAK-12/B

SÜRGÜN

Umutsuzluk ve yeis imansızlıktır derdi babam. Allah'a inanan bir insanın Allah'ın onun için her daim bir çıkış yolu göstereceğine de inanması gerektiğini söylerdi. İnsan bu teslimiyete sahip olmalıydı ona göre. Ben babamın bu fikrine katılmazdım, hayır Allah'ın varlığını inkar ettiğim için değil ona inanıyorum ve sıkı sıkıya bağlıyım. Beni bu fikre iten şey yaşadıklarım. Size gülünç hatta önemsiz gelecek, farkındayım ama umudumun ilk kez bir cam gibi çatladığını on yedi yaşında birine karşı hislerim adeta rahatsız edici bir böcekmişçesine öteye fırlatıldığında hissettim. Sırf hislerime karşılık vermesi için yaptığım onca şeyden sonra bu durumla karşılaşmak beni derinden yaralamıştı. Bu denli ufak şeyler genelde önemsenmez. Sadece tatlı bir gençlik heyecanıdır der ve geçeriz. Halbuki o ufak hayal kırıklığı bile içimizde kopacak fırtınaların habercisi olabilir. Fakat biz öylesine kibirli ve rezil varlıklarız ki, bir lokma ekmekle boğulacak kadar aciz iken bu tarz ufak şeyleri görmezden geliriz. O zamanlar içimde henüz bir şeyler ölmemişti ama hastalandıklarımı da fark etmedim. On sekiz yaşında kalıbına sığamayan artık yaşadığı şehirden iliklerine kadar nefret duyan bir genç olarak yaşadığım şehirden belki de onun içindekilerden uzaklaşmak adeta ondan kaçmak, ve kendimi sadece öğrenmeye adanmak için üniversitenin kapısından girdiğimde, mutluluğun kollarıma düştüğü inancı ruhuma öylesine hafiflik vermişti ki her şeyin istediğim gibi olacağını düşündüm.

Ahmaklık etmişim.

Yirmi iki yaşında diploması elinde bölüm birincisiydim. Yirmi dört yaşında yüksek lisansım bitmişti. Tüm hayatımı altüst edecek olaylar ise yine yirmi dördümde gerçekleşti. Bizim ülkeyi bilirsiniz liyakatin boynu güç karşısında incedir. Kimseye boyun eğmem kelimesinin bedelini en ağır şekilde ödedim desem yalan olmaz. Birileri benim kaderimi iki dudağının arasına aldı. Hayal ettiğim yaşam uğruna sarf ettiğim yıllar bir anda hiç edildi. O gün umudum paramparça oldu. İçimde farkına varmadığım o sinsî hastalık günden güne inancımı kemirdi en sonunda kalbimi bir yılan misali boğarcasına sardı. Ve beni sekiz yıl ötesine resmen sürdü. İşte o zaman işsiz umutsuz birisi olarak başladığım yerdeydim. Ailemin bana geçimim için gösterdiği hiçbir yolda yürümek istemedim. Benim meselem para veya lüks bir yaşam değildi. İstedğim hayat bu değildi başta bu dayatmaya başkaldırısam da bunun pek bir yararı oldu diyemem. Ne kadar doğru veyahut da ahlaki bilmem ama sırf bana dayatılan hayattan kaçmak uğruna her yola başvurdum ve nihayetinde polis oldum. Yirmi sekizimde cinayet büroya Mustafa Amirimin yanına atandığımda artık umut denilen mefhum benim için neredeyse her hafta gördüğüm cesetlerden pekte farkı kalmamış adı sadece kulaklarımda çınlayan bir hayaletten öteye geçmeyecek hale gelmişti.

Benim için artık sadece nefret duyduğum şehirde aklımın ucundan bile geçmeyen bir mesleği icra etmenin çaresiz kabulünden sürgünümünden başka hiçbir şey yoktu.

Enes DOĞAN-12/C

YARIM KALAN PUZZLELAR

Yorgunluktan ölen bedenim kadın çığılığı ile dirildi. Bu çığılık bana çocukluğumu hatırlattı. O zor günlerim bir hayli geçmek bilmemişti. Annemin üzüldüğünü gördüğüm her an içim parçalanırdı. Daha çok hırslanır sahip çıkardım anneme ve kardeşime... Anneme unutturmaya çalışsam da asla unutmazdı o günü. Benim için daha zordu acımı yaşayamamak. Ama annem için dik ve güçlü dururdum. Hayat çok acımasızdı. Hep kendine bir kurban seçer, o kurbanı yüklenirdi. Bütün acıları ve dertleri ona yedirtmeye çalışırdı. Çocukluğumda öğrendim ben hayatı. Ömer ve Dursun panayırda eğlenirken bense elma şeker satardım. Atlıklarınca binmeye her heveslendiğimde aklıma evde beni ekmekle bekleyen Şerife gelirdi. Hep onlar için çalışıp, para biriktirmeye uğraşırdım. Mahallemiz çok tekin bir yer değildi. Şerife için çok endişe ederdim. Serseri tipli gezenler eksik olmazdı mahallemizde. Tek amacım Şerife'yi korumak, büyütmek ve okutmaktı. Kalbim her gece sızlar, gözlerim dolardı. Ağzımı kapatıp hıçkırıklara boğularak sabahladığım gecelerde sobanın kızgın ateşi benimleydi. Sanayide arabaların altında çıkartırdım ekmek paramızı... Ellerimin kirli ve kötü olduğu kadar kalbim de bir o kadar temizdi. İhanetlik düşünmez Mesut abimin aldığı paralara dokunmazdım. Korkardım demeye Ayhan ustama ama gözüne her baktığımda çok utanır, kendimi suçlu hissederdim. Mesut abimden çok korkardım. Benden beş yaş büyük ve iriyarı birisiydi. Üzerinden çıkartmadığı mavili serseri ceketi, her sabah leş gibi içki kokan üstü bana onun gibi biri olmamam gerektiğini hatırlatırdı her zaman. Arabanın altına her girişinde ağzının kenarına bir sigara yakıp koyar ve işe başlardı. Tüm bunlara ailem için katlanır, sabırla büyüdüğüm anı beklerdim. Kimseler bilmez, anlamazdı beni. Mektebin açıldığı gün, çocukların koşarak okula gittiğini her gördüğümde ağlayıp isyan edesim gelirdi.

Ben neden Dursun, Ömer ve diğerleri gibi değildim. Neden ben kurban seçilmiştim. Zamanla her şeye alıştım ama beni en çok Neriman'ın gidişi yıkmıştı. Neriman da diğerleri gibi yüzümün gülmesini istememişti. Acaba ben onu mutlu edemediğim için mi beni terk etmişti? Yoksa nasırlaşmış, tüyler ürperten, dokunulduğunda kesikler hissedilen elim mi? Oysa bütün bunlar sevdiklerim için yapılan mücadelenin sonuçlarıydı. Bir an ellerim sızladı. Nasırdan çatlamış olan ellerim soğuğu derime çok çabuk veriyordu. Evet, Neriman ellerimi tutmaktan utandığı için terk etmişti. Hayatım her zamanki gibi yarım kalmış, geriye kalan tek şey nasırlı ellerim ve ağlayamadığım yorgun gecelerimdi.

Esmâ TOKGÖZ-12/C

MEMLEKET İSTERİM

Memleket isterim

Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı olsun;

Kuşların çiçeklerin diyarı olsun.

Memleket isterim

Ne başta dert, ne gönülde hasret olsun;

Kardeş kavgasına bir nihayet olsun.

Memleket isterim

Ne zengin fakir, ne sen ben farkı olsun;

Kış günü herkesin evi barkı olsun.

Memleket isterim

Yaşamak, sevmek gibi gönülden olsun;

Olursa bir şikâyet ölümden olsun.

Cahit Sıtkı TARANCI

NİĞDE BİR YÂR İMİŞ

Göğsümdeki bu sızı nedir? Bu sızı memleket özlemidir. Memleketim, Niğde'm söylenmesi güzel bir şarkı gibiydin dudaklarımda. Medeniyetin yeşerdiği bir hayat gibiydin. Yaşamak benim marifetimdi. Şu muvakkat dünyaya açıldı açılalı gözlerim. Bu mukaddes şehirde yaşam sürmekteyim. Aziz toprağımdan ayırdığım bir gün dahi günden güne sönmekteyim. Pabuçlarımı sürüye sürüye büyüdüğüm bu sokaklarda doyamadığım tek koku tarhana kokusuydu. Israrla yağlı ekmeğe veren teyzeler, cebimin ıssızlığına aldırış etmeden gazoz ısmarlayan bu insanlar arasında büyüyüp serpildim yıllarca. Dik yokuşlardan altımızda leğenlerle kaydığımız, ağzımızdan şıpsvevdilerin, mey buzların, sulu gözlerin eksik olmadığı, kaldırımlarda gazoz kapaklarına sığdırdığımız sevinci, kimi zamansa cömertlikle açılan pencerelerden manzarayı seyrettiğimiz dostlar gurbet ele geleli şu gönlümde yaradır ısrarla kanar, gittiği her yerde o sıcaklığı arar. Hala ezberimdedir Alâaddin Cami, huşuyla okunan ezanlar. Ya Sungurbey üzerinde uçuşan kuşlar yemiş dolu sürüyle ağaçları mesken tutar. Melendiz Ovalarının sakin çehresiyle içimi bir huzur kaplar. Ellerinde meşhur elmalar, sürüyle çocuklar, yârin endamını seyretmeye Niğde Kalesi'ne çıkar. Her hafta yolum düşer Demirkazık Bolkar Dağı'na içime çekerim tüm memleketi, sanki her nefes bir ömür demektir. Aşındırırız dostlarla Bor yollarını, şimdi ise dökülür gözümde hasret yaşları. Gezerdik karış karış patates tarlalarını, eskitirdik Kığılı Cami duvarlarını, şimdi ise el çekmez üzerimden gurbet elin kara bulutları. Bir gün kavuşma ümidiyle, atarım bu üstümdeki ölü toprağını, düşlerim kalenin çeperlerinde gezinen bahtiyar parmaklarımı, sabreylerim bir gün daha yâr için sabahlarımı.

Niğde bir su imiş, ben yirmi yıldır susuz... Niğde bir yâr imiş, yârdan ayrılmak ne zor imiş. O tarih kokan sokaklardan ayrı bir ömür bu cılız beden için pek güç imiş. Sen ki gönlü zengin pek huşulu bir beldesin, sen ki şehrengizlerin yegânesi bir beldesin, sen ki dostluğun, kardeşliğin, medeniyetin beşiği bir beldesin ve bense başımdaki kar misali ağarmış saçlarım ve sana doğru uçmayı dileyen kanatlarımla gurbet elde yanar dururum. O güzel yollarına kavuşmaktır umudum. Ben senin mecnunum, ben Derbent'in onur konuğuyum. Ve soran olursa kimdir? Nerelidir? Bu fâni: " Ben Niğdeliyim, ben! Bu Şehrin DELİSİYİM!"

Rumeysa GÜNDOĞAN-12/C

HÜZÜN

Üzüntülü sokaklarda.
Yıpranmış bir çocuk gibi.
Karanlık olan bu dünyada.
Annemin yokluğunu düşünürken.
Buldum kendimi
Bazen bir melodide
Bazen ise bir anıda
Görüyordum çaresizliği.

Bakışlarımdaki hüznün.
Hasretler dolu geçmişimdi.
Belki de
Bir sokak yazısında anladım
Geçmişin kapanmadığını
Bir söz veya eşya kaldığını benden geriye
Biliyorum
Anıların hep var olacağını.

Yüzümdeki yorgunluk.
Bilmiyordu sanki.
Ellerimdeki soğukluk.
Gitmiyor benden.
Geçmişin ayak sesleri.
Kulağımda yankılanıyordu adeta.

Geçmişin izleri hep vardı hayatımda.

Belki de hiç gitmedi benden.

O kadar yorgundum ki anlatamam.

Hem kalbim, hem de aklım tükendi.

Yaşadıklarım ve yaşayamadıklarım vardı.

Hep izleri vardı üzerimde

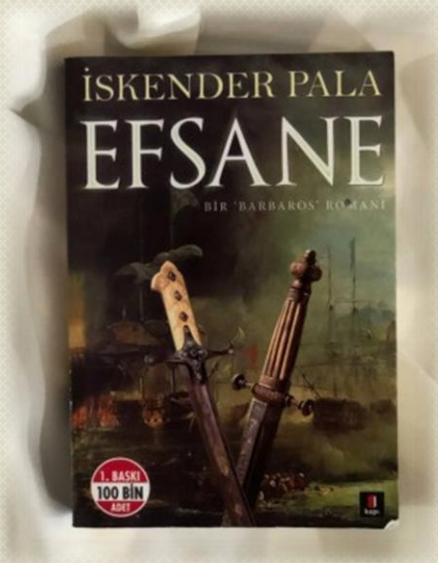
Etkisini gösterirdi bana.

Ya iyi ya da kötü ama

Pişmanlığım olmadı hiç...

Gülderen Ebrar AYBAR-12/C

İSKENDER PALA “EFSANE” ROMANI ÜZERİNE İNCELEME

Efsaneler denizi Midilli’de yetişen dört kardeşten birine nasip olacaktı. Barbaros, 1473 tarihinde Midilli Adasında doğdu. Babası Midilli’ye yerleşmiş olan Türk sipahilerinden Eceovalı Yakup Ağa’dır. Fatih’in iş görür cesur güç ve endamıyla ünlü bir kahramanı iken iki bin nüfuslu Midilli’ye yerleşen kumral güzeli Yakup Ağa, adadaki en güzel Rum kızıyla evlenmiş üçer yıl arayla İshak, Oruç, Hızır ve İlyas adında dört oğlu dünyaya gelmiştir. İshak ile Oruç büyükleri, Hızır ile İlyas da küçükleri idi.

Ulu Hünkar Sultan Bayezid Hazretleri Adalar Denizi’nde Hristiyanların ticaret yapmalarını engelleyici önlemler aldırması. Rodos şövalyelerinin öncülüğünde bütün adaların korsanlar tarafından tahkim olunmasına birde Midilli’nin de Sicilya, Ceneviz Katalan ve Floransa korsanlarıyla dolmaya başlaması herkes gibi Hızır’ı da içten içe huzursuz ediyordu. Arsız sırnaşık herifler bazen öyle ileriye gidiyordu ki Ulu Hünkar Sultan Bayezid Hazretleri Adalarının kıyı kesimlerine saldırıp Türk kızları ve delikanlılarını Ceneviz esir pazarında satabiliyorlardı.

Sonsuz ufuklara bakan küçük bir tepenin yamacında bir çiçek ormanının arasındaydı. Kral Fernando Malaga’daki bu yazlık evi küçükken ölen kızı için yaptırmıştı. Yeni Kraliçe Germana ise Tuleytula’daki sarayında hem evvelki kraliçenin çocuklarından hem de çocukları sevmekten uzak yaşamak istediği için burasını gözden çıkarmıştı.

Kastilya Kralı, Aragon Kralı, Sicilya Kralı, Napoli Kralı, Valencia, Navarre, Sardinya Kontu idi. Avrupa’da Ferdinand diye biliniyordu ve Akdeniz’in çevresinde anıldığında herkes korkudan titriyordu. Eski Kraliçe Aragonlu İsabella ile birlikte İspanya’da Müslümanların kökünü acımasızca kazımıştı. Endülüs devletlerini ortadan kaldırarak bütün Hristiyan dünyanın hakimi olmuştu.

Billure, Ege bölgesinde yaşamaktaydı. Üç yıl evvel Menteşe vilayetinde ve Datça bölgesindeki Yazıköy'ü basarak babasını öldüren Rodos şövalyeleri kadırgalarla gelerek annesini ve kendisini kaçırmışlar. Annesi daha sonra esirlerin satıldığı pazarda bir gemicinin bıçağını alarak kendi canını kıymıştı ve Billure bu görüntüyü unutamıyordu. Henüz sekiz yaşındaydı. Annesinin ölü bedenindeki bıçağı çıkartarak gemiciye saldırmış ve tamda şişleneceği sırada kralın başmabeyincisi Salvador Domingo'nun, pazarın her yerinden duyulan "Yirmi real!" teklifinin cazibesi şişi elinde tutan korsanı niyetinden vazgeçirmiştir. Kralın yoluna giden yol onun için açılmıştır. Kendisine soru sorulmadığı sürece konuşmamış, kendisine verilen Beatrix ismini de hiç yadırgamadan nedeniyle niçiniyle uğraşmadan kabullenmiştir.

Alkala, Endülüslü bir gençtir. Kendisini İspanyol olarak gösterse de aslında Müslüman Endülüslü bir gençtir. Ailesi öldürüldüğü için katillerden intikam almaya başlamıştır.

Billure Malaga'daki eve geldiğinde 12 yaşındaydı. Bir köle pazarından Kral Feernando'nun sarayına yetiştirilmek üzere satın alınır. Mektebin başpapazı Decan Ojeda onun Müslüman olduğunu saklaması için Billure – Beatrix adını koyar. Eğer Müslüman olduğu öğrenilirse hemen öldürülürdü.

Beatrix okulu sevmiştir. Yazın köydeki evlerini hatırlatıyordu. Elbette en çok özlediği şey Türkçe konuşabilmektir. Alkala tanıştığında Beatrix 13 yaşında, Alkala 15 yaşındaydı. Alkala beş dil ve harita çizimini ve okumasını bilirdi. Beatrix ve Alkala anlaşma yaparlar. Beatrix Alkala'ya Türkçe öğretecek, Alkala ise ona Arapça ve Almanca ile birlikte harita okumayı öğretecektir.

Beatrix 15 yaşına geldiğinde Fernando'nun sarayına bir kız isterler. Bunun üzerine Alkala ve başpapaz Beatrix'in kaçmasına yardım ederler. Alkala Beatrix'i bir köye götürür ve ona bir gemi bulmaya çalışır. Fakat bu sırada köle yapanlar Beatrix'i kaçırlar. Beatrix nereye gideceğini bilmeden başka kızlar ile birlikte bir gemiye doldurulur.

Akdeniz kıyılarında Osmanlı gemileri onların gemisine saldırır ve kızların hepsini kurtarırlar. Gemide onlardan başka Eleves Dükü'nün karısı yanında dört kadın hizmetkarları ve bir de bebek bulunur. Saldırı sırasında gemide yangın çıkınca Beatrix bebeği kurtarıırken elleri yanar. Osmanlılar onları köle pazarında satar ve kiliseden onları satın alırlar.

Alkala her yerde Beatrix'i arar fakat bulamaz. Bunun üzerine Hızır Reis'in gemisinde harika okuma ve çizimi üzerine işe başlar. Kısa sürede Hızır Reis'in en güvendiği adamlarından bir tanesi haline gelir. Alkala'nın kendine verdiği bir söz vardır ve bunu herkesten gizler. Kendine verdiği söz annesini ve babasını öldüren ve tüm kötü yok eden adamları bulup öldürmektir.

Her sonbaharda Alkala gemiler kızağa çekildiğinde başrahibi görmeye gider ve aynı zamanda Beatrix'i götürdüğü köye gider ve onu bulmayı umar. Beatrix'i bulamaz fakat köyünü basanlarından bir kaçını bulur ve onları öldürür.

Beatrix satıldığı kilisede rahibe olur. Bu yüzden Alkala'dan umudunu tamamen keser çünkü rahibe olduğu için Alkala'nın ondan nefret edeceğini düşünür. Bir zamanlar rahibe olmak aşık olduğu Müslümanla birleşmesine mani oluyordu. Akdeniz'in altı ve üstü arasında acımasız bir din savaşı vardı ve kendisi de Müslüman bir çocuk iken Hristiyan ile aşka engel görüyordu.

Alkala sonunda Beatrix'i bulur fakat tam bu sırada Sultan Süleyman, Hızır Reis'in İstanbul'a gelmesini buyurur. Bunun üzerine hazırlıklar tamamlanır. Osmanlı Kaptanı Deryası Hızır Hayrettin Paşa'nın donanması da limandan ayrılır.

Alkala Beatrix'i bulunca rahibeliğin engel olmadığını söyler fakat Beatrix onun insanları öldürmesini kabul edemez. Alkala sevdiği için her şeyi yapar ve birlikte mutlu mesut bir şekilde yaşarlar.

Yıllar sonra Kanuni Süleyman Han Hızır Reis'i çağırıp başından geçenleri yazmasını bütün tarihin bunları bilmesini istediğini söylediğinde o bu işi kendi kâtibinin Alkala-Seyyid Muradi'nin yazmasını teklif etmiş onun için kardeşlerimi kaybettikten sonraki kardeşim, sırdaşım, dostum diye tanıtmıştır.

Sekiz yıl sonra Hayreddin Paşa ölür. Hayreddin Paşa sevilerek yaşamıştı ve herkes Sultan Süleyman'ın konağındaki cenazeye katılır. Hayreddin Paşa vasiyeti üzerine Sinan ustanın yaptığı türbeyle suyun altına gömülür. Türbesi gece gündüz her daim ışıkla nurlandırılır.

Sultanımız efendimizin buyruğudur ki bundan böyle Hızır Hayreddin Paşa'nın aziz hatırası için Osmanlı donanması ne vakit sefere çıksa önce buraya gelip ruhuna Fatıha okuyacak, dönüşte zafer duasını onun huzurunda yapacaktır. Bundan böyle türbesinin önünden geçen her gemi, hız kesip onu selamlayacak, eğer vakit gece ise fenerlerini kısacaktır. Devletimizin kaptanıderyaları bundan böyle onun hatırasına hürmeten buraya itibar gösterecek, türbesinin civarında dualar edilip fakir fukaraya aş dağıtılmasına dikkat edecektir. Devletimizin cümle donanma merasimleri, onun eşik taşlarını sıraladığı şu meydanda, onun huzurunda yapılacak, adı kıyamete kadar yaşatılacaktır."

Billure değerli olan sözü hâlâ söylememiş, şirinlik ederek Hayreddin Paşa'nın vefatı üzerine düşen dumanı dağıtmak istiyordu. İstanbul'da Ceyhuma Hatun'u da Reis'in mezarına bakarken görünce Billure de dayanamayıp gözlerinden süzülmişti yaşlar.

Evrin DÖNMEZ-12/A

SESSİZ İSYAN

Dört sene evvel aldığım papuçlar hala ilk günkü gibi çocuksu, taze ve parıl parıllar. Eskimeye dair hiçbir iz daha gözle görülmemekte ortada sevinmemi gerektirecek bir şey yok. Lakin bir çift hissizliğe geçirilen ışıltılı kılıftan başka bir görevi olmayan pabuçlarımın yeni kalması beni nasıl mutlu edebilir. Şayet yan tarafındaki simleri gösterebileceğim, çiçekleriyle hava atabileceğim tek bir arkadaş etrafımda, beni hor görenler karşısında dimdik durabilecek dermansa bu cılız bacaklarda mevcut değil. Bir çift tekerlek üstünde yaşadığım adına hayat denen bu imtihanda vaktim iyice daralıyor. Zihnimin derinlerinde karıştırdığım çekmecede de hiçbir çıkış yolu bana görünmüyor. Ağlayışlarım arasında düşünüyorum saatlerce...

Yapabileceğim tek şey bu değilmiş gibi... Allah'tan gelse belki kabullenirim eksikliğimi sineye çeker, alışmaya çalışır, imtihandan sayarım bu yaşadıklarımı. Ama kulunun beni bu hale getirmesi bir türlü çıkmaz aklımdan. Görünüşte giyinik ama ruhu çıplak birkaç caninin arabaları altındaki bedenimin egzoz kokusuyla örtülü serzenişleri otuz beş yıldır devam eder. Ben onların iddialarının bir kurbanıydım, ben onların sahte ilişkileri, saniyelik jestleri için kökünden kazıya kazıya kopardıkları bir güldüm hevesleri tatmin ettikten sonra toprağıma geri bırakıldım ama ne toprak beni kabul etti ne de beni eskisi gibi sevdi ne de yapraklarımdaki egzoz kokusu silindi. Vazgeçmemeye çalışıyorum ama ümit kervanım her batan güneşle birlikte, saçıma düşen her karla birlikte silikleşmeye başlıyor zihnimin bir köşesinde ama hiçbir zaman kaybolmuyor silueti. Hala renklerini seçebiliyorum ümidin. Rüyalarımın da süslediği aşık bir silueti. Gözlerim ne zaman kapansa ayaklarımın asfalta temas ettiğini, arkadaşlarımın kovalayışları arasından nasıl çevikçe sıyrıldığımı, topları yarım yamalak sektirişlerimi görmekteyim. Suyu hissetmekteyim, toprağı hissetmekteyim... Diken kimin umurunda? Çimenlerin gıdıklayışları arasında hiç uyanmamayı dilemekteyim ve gözlerim açılır hissiz ve karanlık bir çukurun dibine her seferinde tekrar tekrar gömülmekteyim...

Rumeysa GÜNDOĞAN-12/C

VİCDAN

Bir kış günü yine evde boş boş tavanı izlediğimi fark eder etmez dışarı çıkıp biraz yürümeye karar verdim. Belki arkadaşım Kemal'in de yanına uğrardım. Birlikte bir Mecburiyet Caddesi namıyla bilinen caddeye çıkar dolanır oradan Niğde Kalesi'ne geçer sessiz gece eşliğinde enfes bir Niğde manzarası seyredip evimize geçerdik. Onun da bu sıralar zihnini meşgul eden birtakım sorunları olduğundan ikimize de iyi gelirdi buluşmak. İşte o gün tam da kafamda bu düşünceler ile çıktım evden. Sıradan geçmesini beklediğim akşam bana hayatımın en büyük derslerinden birisini verecekti henüz ben farkında değildim sadece. Evden çıktıktan sonra Kemal'i aradım yarım saate Bor Yolu'nda buluşmak üzere anlaştık. Buluşunca klasik dost selamlaşması ardından aç olup olmadığını sordum. "Bir çorba içeriz." dedi. Çorbaya hayır denmezdi hele ki dost ile kuru ekmek bile yenirdi "Oradan da birer Niğde gazozu alıp kaleye çıkarız hem fena mı olur manzara eşliğinde?" diye ekledim. Kalenin biraz aşağısındaki çorbacıma doğru yürürken, yol üzerinde oturmuş bir kadına denk geldik. Kucağında bir bebek bu soğukta oturmuş avuçlarını açmış önünden geçen insanlardan "Allah rızası için bir ekmek parası." diyerek adeta yalvarırcasına para toplamaya çalışıyordu. Bazıları hiç oralı olmuyor, bazıları birkaç bozukluk bazen beşlik kâğıt para bırakıp kadının hayır duasından nasibini alıyordu. Bu durumlar içimi paramparça ederdi. Sonuçta bir yerde çaresizlik ile yardıma muhtaç bir şekilde beklemek hiçte kolay bir durum değildi. Bu duyguların etkisiyle ben bile nasıl ne ara olduğunu anlamadan kadının önüne on lira koyuvermiştim. Acı ve buruk bir sevinç dolu yüzünde oluşan ufak tebessüm ile "Allah sevdiğine kavuştursun dedi." İki cihanda bir olsa biz kavuşamazdık ama kadıncağızın bundan haberi yoktu. Neticede insanların verdiklerine ancak bu dualar ile cevap verebiliyordu o yüzden çok da üzerinde durulacak bir mesele değildi bu. Çorbacıya girip oturduk, hayattan oradan buradan konuşmaya başladık. Kemal ile muhabbet edip çorbaları da bu muhabbetin eşliğinde içiverdik. Hesabı ödeyip kalktıktan sonra kadını tekrar gördüm, bu sefer bir banka oturmuş çöken karanlık ile sakinleşen sokakta etrafa bakınıyordu. O an içimden onu çağırarak bir çorba da ona söylemek gelmişti. Tam da bunun için harekete geçmek üzere iken kadın cebinden çıkardığı telefonu kulağına dayayıverdi. Ne oluyordu şimdi? Burada bir ekmek parasına muhtaç dilenen bir kadının cebinde telefon ne gezerdi hele ki birde son model, birkaç saniye birisi ile konuşup kapattı telefonu. Merak ettim acaba ne yapacaktı? Beklemeyi ve olanları seyretmeyi seçtim. Kemal niyetimi anlamış olsa gerek tek kelime etmeden yanımda benimle kadını izliyordu. Biraz sonra gelen lüks bir araba kadının önünde durdu. Hiçbir yabancılik çekmeden çocukla beraber arabaya binip giderken, ben resmen sarsılmıştım. "Gitti bizim gazoz parası." diyerek işi goy goya taşıyan arkadaşım sırtırırken ben öfkelenmiştim. Hayır giden paradan zerre şikayetçi değildim. Beni bu denli öfkelen diren şey, insanî duygularımın ve vicdanımın kullanılmasıydı. Şimdi ne ağzımın tadı ne de kaleye çıkma isteğim kalmıştı. Kemal'e dönüp eve geçelim demek istemediğim için tam boş ver gidelim diyecekken telefonum çaldı. Arayan amcamdı, şu an adeta hızır gibi yardımına koşuvermişti. "Dükkânda yalnızım eğer eve geçmediysen birlikte dükkânı kapatıp geçeriz." Amcamın iş yeri Bor'daydı. Bor özlü sözüyle de meşhur olan şirin mi şirin insanı temiz bir ilçeydi. Tabi ki seve seve gidip amcama yardımcı olacaktım yoksa başka türlü moralim bozuk bir şekilde Kemal'le kaleye çıkmayı ve bu olumsuzluğu ona yansıtmayı hiç istemiyordum. Bu yüzden durumu izah edip müsaade istedim.

Kemal hiç itiraz etmedi. Onu eve uğurlayıp dükkâna geçerken caddede otobüs beklemeye başladım. Kalabalıkta birbirini tanımayan ama birbirine zararı da olmayan Niğde'nin güzel insanlarını seyre daldım. O sırada otobüsün korna sesiyle kendime geldim. Apar topar otobüse binince oturacak yer buldum ve Niğde'nin bir ömür gibi uzanan yollarını temaşa etmeye başladım. Havası da suyu da insanı da güzel şehir sen ne zenginsin diye geçirdim içimden. Bir anda zihnimde bu hissiyatın tam zıddı olgunlaştı. Aklımda hala kadının yaptığı hareket vardı. Nasıl açıklanabilirdi bu. Hayır, bunun hiçbir açıklaması yoktu bu düpedüz zalimlik ve alçaklıktı. Bu düşünceler eşliğinde dükkâna vardım. Amcam her zaman olduğu gibi oturmuş haber okuyordu. İçeride dizilmiş halılar devrilmiş, dükkân dağılmıştı. Amcama selam verdikten sonra bu dağınıklığı toparlamaya odaklandım, kendimi o kadar kaptırmıştım ki içeri giren adamı konuşana kadar fark etmemiştim. "Selamün Aleyküm dışarıda birazcık üşüdüm birazcık ısınabilir miyim?" Amcam güler bir yüzle "Aleyküm Selam tabi ki buyurun abi hoş geldiniz." dedi adam geçip oturdu. Hadi buyur az önce yaşanan olayın bir benzeri tekrar edecekti.

Bu adamın niyetinin de aynı o kadın gibi olduğundan o kadar emindim ki...

"Çay getirir misin sana zahmet?" deyiverdi amcam. Üstünde ince bir örme ceketı vardı adamın. Az önceki kadın gibi perişan bir halde değildi belki ama ne fark eder ki niyeti aynıydı. İçeriden çaylar ile dönüp bardaklardan birini amcama diğerini adama verdim. Yirmi dakika sonra amcam bana seslendiğinde adam gitmişti. Dükkânı kaparken sordum amcama. "Amca ne konuştunuz?" yanıtladı amcam "Hayatını." "Sadece bu muydu konu? " "Beş çocuğu varmış ama sahip çıkmamışlar öyle dert yandı." "Para mı verdin peki?" Amcam yüzüme baktı "Bir ihtiyacı olup olmadığını sordum, yok dedi eve bırakayım dedim, yürüyeyim dedi, hiçbir şeyi kabul etmedi çıktı gitti öylece. İşte o an fark ettim hatamı bir kişinin kabahatinden doğan sinirimi başka birisine önyargı kurarak çıkarmaya kalkmıştım. Halbuki o adam sadece üşümüş içeri girmiş ve birazcık sohbet edip gitmişti. Aciz olan o değildi, aciz olan bendim. Bir kötülüğün vicdanımı köreltmesine müsaade etmiştim. İşte işte buydu bizi birbirimizden ayıran buydu ruhumuzu körelten buydu bizi güvensiz kılan. Bunca iyiliğin arasında bir kötülük uğruna bütün iyi niyetimizden vazgeçiyorduk. Yapmamalıydık iyinin olduğu yerde kötünün ışığın olduğu yerde karanlığın her daim olduğunu ve olacağını bilmeliydik buna göre her daim iyi olmalı ışığın olduğu yerde durmalıydık. Hayat işte yine yapmıştı önüme bir kitap bile açmadan bana o günde önemli bir ders vermişti.

Enes DOĞAN-12/C

YOK OLMUŞ BİR HAYAT

Paydos zili ile kafamı kaldırdım. Herkes hızlı bir şekilde hazırlanıp çıkıyordu. Benim kafamda ise hala Neriman'ın dedikleri ve gidişiydi. Tahtanın kapanma sesiyle irkildim. Çantamı aldım ve çıktım. Yolda kimse yoktu yine kendimle baş başaydım. Acaba bu acılarım ne zaman bitecekti? Sanki arkamda biri yürüyormuş gibi hissettim. Başta arkamı dönmeye korktum ama aniden arkamı döndüğümde korktuğum şey başıma geldi. Yürüdüğüm yollar kayboluyor sanki geriye bir adım dahi atmamı istemiyormuş gibi ileride aydınlıklar geride ise karanlıklar vardı. Gürültülü olan Fadime teyzenin evi ilk defa sessizdi. Çok garipti bizim tek kulak mahallesi sanki değişmişti. Top oynayan çocuklar, örgü ören teyzeler, havlu asan Mesut amca, her şeye kızan Firuzan teyze, kitaplarıyla her sabah hızlı hızlı yürüyen Piruze Hanım hiçbiri yoktu. Mahalleli yerin altına girmişti sanki...

İleride kaldırım kenarında oturan bir amca fark ettim. Başını önüne eğmiş ayakkabısını tutuyordu. O sırada tak tak gelen ayak sesleri, pencereye çıkmış siyah yüzlü teyzeler, ellerinde elmalarla koşan yaşlı yüzlü çocuklar beni korkutmaya başlamıştı. O sırada aklıma Haldun Bilge geldi. Acaba oda benim gibi korkuyor muydu? Karanlık bir havada, sobanın soğukluğu ile evde tek oturuyordu. Haldun Bilge köpek seslerinden çok korkardı. Acaba Tarık amcanın köpekleri yine bizim bahçedeler miydi? Tüm düşüncelerimi ve korkumu unutup hızlı adımlarla eve gittim. Karşımda görünen eve tüm tedirginliğimle koştum. Anahtarımınla kapıyı açar açmaz Haldun Bilge koşup yanıma geldi. Sımsıkı sarıldı ve ağlamaya başladı. Kendimi zor tutuyordum. Ne kadar ona yansıtılmaya çalışsam da annemin ve babamın ölümü beni de üzmişti. Haldun Bilge bir anda kapıyı göstererek dışarı fırladı. Hemen arkasından çıkmama rağmen sokak bomboştı. Annemin ve babamın tek emanetini kaybetmişim. O bensiz asla yapamaz çok korkardı. Nasıl bulacaktım şimdi? Mahallemiz eski mahallemize hiç benzemiyor ve artık çok tuhaflık vardı. İleride ayaklarını tutan adam burada diyerek beni çağırıyordu ki kabustan uyandım. Her şey normaldi. Gerçekçi kabus düşüncelerimi bile ele geçirmişti. İçimden bir oh çektim. Hemen hazırlanıp okula gittim. Son ders uyuyakalmışım. Çıkış zili ile uyandım. Bir an sabah ki rüya aklıma geldi ama aldırmadan çantamı alıp çıktım. Yürümeye başladım ama bir değişiklik vardı. Arkamda iki tane cenaze arabası durduğunda anladım hayatta tek kaldığımı...

O günden sonra kardeşim için yaşadım. Okul, hayat, yaşam hiçbiri umurumda değildi. Tek hayalim ve amacım Haldun Bilge'yi okutmak ve çok güzel bir hayatı olmasında yardım edebilmektir. O daha çok küçüktü. Anne ve babasının eksikliğini ona yaşatmayacaktım. Ve öyle de yaptım. Elimden geldiğince her zaman arkasında durdum. Haldun Bilge bir avukat oldu. Şimdi bana ise o bakıyor. Ben bir yuva kuramasam da Haldun Bilge çok mutlu ve sıcak bir ailenin içinde çocuklarını büyütüyor. Ne kadar benim hayatım geçmişte kalsa da onun hayatını değiştirebilmişim.

Esmâ TOKGÖZ-12/C

YÜZÜNE BAKAMIYORDUM

Yüzüne bakamıyordum, nitekim o sıradan birisi değildi. Şu dünyanın hiçbir değer cümlesi onun benim için ifade ettiği anlamı tam olarak karşılayamazdı. Ben ona bakmayı her şeyden çok isterdim. Hatta o kadar isterdim ki sahip olduğum tüm somut ve soyut şeyler -canım da dâhil- bunun bedeli olarak benden istense gözümü kırpmadan verirdim. Ancak yüzüne bir kere baktıktan sonra bir daha öyle bakamamaya, ondan uzak kalmaya ruhum ne kadar tahammül ederdi hiç bilmiyordum. Bana bir tebessüm dahi ederse bu hasreti daha fazla taşıyabilir miydim?

İşte ben tam olarak bu bilinmezlikten korkuyordum. Onu artık bekleyemeyecek olmaktan, bir an önce karşısına geçip tüm duygularımı açık açık satırların arkasına bir çocuk gibi saklanmadan söyleyip, onu kaybetmekten çok korkuyordum. Belki onunda hoşuna giderdi ama işte aşkın en zor yanı bu ya kaybetmekten korkmak. İnsanın sevgisinin yanında taşıdığı en ağır yükür bu.

Aradan on altı gün geçti. Şimdi tekrar bir şeyler yazmak için buradayım. Ben en büyük korkumla baş başa kaldım, onu tamamen yitirdim. Şu günlerde tarifsiz bir acı veyahut da üzüntü içerisinde değilim. Böyle dediğim için iyi olduğumu falan zannetmeyin. En derin ıstırapı bile şuan ki halime tercih ederim. Tamamen ruhsuzum, ona karşı olan hislerimi bir çukura canlı canlı atıp üstünü kapattım. Alttan çığlıklar atıyorlar. Dışarı çıkmak istiyorlar artık sesleri geceleri uykumda bile kulaklarımı tırmalıyor ama yapamam. Onları tekrar gün yüzüne çıkardığım anda ellerine birer bıçak alıp tekrar ve tekrar beni yaralayacaklar. Bunu istemiyorum artık bir gün dâhi yüzüme bakmayan birinin kendi hislerimle bana ıstırap çektirmesini istemiyorum. Her yanımda delik deşik oldu. Üstelik tamamen büyük bir hüsrana uğruna. Onu sevmiştim bilmiyorum hâlâ seviyorum belki de ama bunu kabul edersem. Yok, hayır her şey bitti o artık beni istemek şöyle dursun belki adım bile hatırlamayacak. Ne kadar acı değil mi? Onu bu kadar sevmiş ve ona bu kadar hissettirmişken adımın bir nebze dahi bir başkasının adı kadar onun zihninde yer edinmeyecek olması beni kahrediyor. Aslına bakarsanız belki de her gece kulaklarımı tırmalarcasına beni rahatsız ederek dışarı çıkmak isteyen hislerimim sesini bu kadar derinden duymamın nedeni, benimde onlarla aynı çukura girmiş olmamdandır. Öyleyse artık bir mezarın içinde ne hissettiği, ne düşündüğü hiçbir anlam ifade etmeyen yaşayan bir cesetten ne farkım kaldı ki?

Enes DOĞAN-12/C

YOLCULUK BAHÇEYE

Neşet Ertaş'ın radyodan uzanan sesi kulaklarıma kadar geliyordu, ben de türküye onun peşi sıra eşlik ediyordum. Babam radyonun sesini arttırdı, arabayı hızla sürmeye devam etti.

Her yaz olduğu gibi bu yaz da dedemin kocaman bahçesinin bulunduğu Çamardı'ya bağlı Celaller köyüne gidiyoruz. Buranın havası bile insana iyi gelirken, meyveleri mucizeler yaratıyor açıkçası. Arabanın camını açtım ve tertemiz havasını soluyarak; yiyeceğim meyveleri, göreceğim çiçekleri, hissedeceğim huzuru düşünmeye başlıyorum. Bu Niğde bir başkaydı gözümde.

Yol üzerinde gördüğüm kiraz ağaçlarının dalları kirazları taşıyamamış ve sarkmış görünüyordular. Ne kadar bereketliydi bu ağaçlar. Her yıl aynı verimle meyve veriyordu.

Az sonra dedemin bahçe yoluna dönüyoruz. Tertemiz havayı iyice teneffüs etmem için camı şimdi sonuna kadar açıyordum. Yolun ortasından koyun sürüsü geçiyordu. Çoban onlara yön verirken, çobanın köpeği de koyunların tam yanında onları koruyordu. Koyunlar yolu boşalttıktan sonra az ileride ay çekirdeklerini olgunlaşmış ve boynunu eğmiş olarak görüyorum. Dönüşte kesinlikle bunlardan birkaç tane almalıydık.

Ve sonunda bahçe evinin önünde duran dedemin traktörü görüş alanıma giriyordu. Anlaşılan onlar bizden önce gelmişlerdi. Babam arabayı park ettiğinde Neşet Ertaş hala saz çalıyordu.

Heyecanla hızlıca arabadan indim. Tertemiz bahçe havasını ciğerlerime çekmek beni dinç ve huzurlu hissettiriyordu.

Anneannem kazanı kurmuş, altını harlı bir ateşle yakmadan önce haşladığı yarmaları süzme yoğurtla buluşturuyordu. Niğde'nin bu leziz tarhanasının pişmesini dört gözle beklemeye başlıyordum.

Tarhananın yanından ayrılıp bahçeye doğru ilerlemeye başlıyorum. En başta daha olgunlaşmayı bekleyen elmalar beni karşılıyor, az ileride de armutlar. Cennet gibi bir yer burası adeta. Toplanmaya ve yenmeye hazır halde olan kirazların yanına gidiyorum. Küçükken kirazların çift olanlarını kulağımıza küpe niyetine takardık. O günlerin anısına kirazdan küpelerimi takıyorum.

Bahçedeyken zamanın nasıl geçtiği belli değil. Şimdi annem beni kahvaltıya çağırıyor. Yanlarına gitmeden önce evin arka bahçesinden taze biber ve salatalık topluyorum. Mis gibi kokuyorlar.

Kahvaltı için içeri geçtiğimde tepside Çamardı'ya özgü yağlı ufak beni karşılıyor. Bunu yumurtanın üzerine yufka ekmekleri doğrayarak yaparlar burada. Doğrusunu söylemek gerekirse, çoğu yemekten daha çok hoşuma gider yağlı ufak.

Yemeğimizi yedikten ve biraz daha bahçede vakit geçirdikten sonra bir tabağa yemeye hazır halde olan sıcak tarhanadan koyuyoruz. Bunun üzerine tereyağı da erittikten sonra tadına doyum olmuyor tabiri caizse. Tarhanayı yerken dilim yansa da bu güzel nimetten geri kalmak istemiyorum.

Şimdi ise çalışma vakti geliyor. Bahçe evinin deposundaki kiraz kovalarını alıp aşağı bahçedeki kirazlığa doğru yürüyoruz. Yol üzerindeki arı kovanlarından polen toplamaya çıkmış arılar vızıltılarıyla bize kendilerini hatırlatıyorlar. Yol üzerindeki çoğu çiçeğe konmuş olan arılardan korkmuyor değilim.

Kirazları dallarından toplamak, en az yemesi kadar zevkli. Çoktan bir kovayı doldurdum bile. Yorgunlukla karışık huzur içerisinde işime devam ediyorum. Biraz sonra susadığımız aklıma geliyor ve az aşağıdaki kaynağa doğru elimde bidonlarla iniyorum. İndiğimde annemlerin buz gibi kaynağın içine koydukları kocaman karpuzu görüyorum. İşte burada lezzeti daha da artan şeylerden birisi de bu. Bidonları buz gibi kaynak suyuyla doldurduktan sonra annemlerin yanına geliyorum. Az sonra tekrar kaynağa inip kocaman karpuzu güç bela taşıyarak geldiğim yere geri götürüyorum. Vakit hayli geç olmuş, karpuzu da yedikten sonra eve geri döneceğimiz aklıma ilişiyor. Arabanın bagajına ezilmemeleri için kovayla domates, salatalık, kiraz ve birkaç kavanoz da tarhana koyuyoruz. Dedem ve anneannem ile vedalaştıktan sonra buruk bir gülümsemeye arabaya biniyorum. Daha bahçeden ayrılmadan tekrar ne zaman geleceğimizi düşünmeye başlıyorum. Az kalsın babam ay çekirdeklerini geçip gidiyordu. İşte şimdi tamam oluyordu. Çekirdekleri de aldıktan sonra evin yolunu tutmaya devam ediyoruz. Az ileride yine koyun sürüsünü görüyoruz ve duruyoruz. Verdiği nimetlerden dolayı âlemlerin Rabbi'ne şükretmeyi unutmuyorum ve binlerce şükürlerimi ona iletiyorum.

Sayamadığım kadar fazla güzellik barındıran Niğde'nin çok küçük bir kısmıydı bu bahçe. Bu küçük kısım bile güzelliğiyle bizi cezbederken geri kalan kısımlar insanın aklını başından almaya yeterdi bence.

Bunları düşünürken babama seslendim.

“Baba, Neşet Ertaş açar mısın?”

Rabia TANAK-12B

TÜRKÇEM BENİM SES BAYRAĞIM

Seslenir seni bana “sonsuz”
Der ki çoğal,
Der ki uzun mutluluğuna
Usun iyiliğin doğruluğun,
Bir bilinmeyenden bir bilinene dek
Türkçe, var olduğumuz.

Türkçe, nice desem seni,
Onca güzelim.
Görünmek derinleşmek,
Dolmak;
Seni düşünürük düşünürüm, yarı
karanlıklarda, dal,
Anlarım onca.

Bir bölü beş, bir bölü dokuz,
Bir bölü bin üç!
Ayrılık anlamların öylesine azar azar dağılır,
Ta doğudaki balık,
Duyar kokusunu
Ta batıdaki yoncanın.

Seslenir seni bana yakın uzak,
Yeryüzü mavisinden gökyüzü yeşiline,
Tutsak uluslar var ya geceler boyu
Onlar için
Yitik özgürlükler için,
Türkçe, haykırmak

O süre yaradılış dar iken
Düz iken, yassı iken,
Daha’lar
Daha’lar
Daha’lar daha’lara karışmış,
Sınırlığın getirmiş yarınları.

Konuşamaz iken, o yusyuvarkta,
Diyemez iken,
Artısı eksisi almış götürmüş
Toprağın bitkilerden arta kalan sağlığını
Sıcak uzun,
Bir kişiler geleceğine.

Seslenir seni bana bir duru su
İçinde masallar kazımış ilk yazıları ilk
anıtlara, yankılanır
Alandan alana, uçsuz bucaksız,
Evrenden akınlarının uğultusu.

Ama bağışla beni unutmuşum,
Yıldızı güneşini ayını, utanmadan.
Öyle köksüz günlerim gelmiş bozkır
çadırlarından çırılçıplak,

Unutmuşum ana demesini bile,
Öykünmüştüm türküsünü ellerin,
Ağzıma bir kara düşmüş bağışla beni.

İşte and içiyorum,
Bütün ölümler adına
Bütün gençler, bütün doğacak çocuklar adına,
Varacağım deyişine gündüz gündüz,
Varacağım tanrıya dek,
Soluğumda soluğun

Seslenir seni bana “Ova”m, “Dağ”ım,
Nere gitsem bulur beni arınmış.
Bir çağ ki akar ötelere,
Bir ak... Ki yüce atalar, bir al... Ki ulu oğullar,
Türkçem, benim ses bayrağım

Fazıl Hüsnü DAĞLARCA

GİBİ OLMAK

Hep bir şey gibi olduğumuz şu hayatta en güzel gibilik “TÜRKÇE” olmak olsa gerek! Hayatın savurganlığında, ilişkilerin zayıflığı arasında, güvenin, inancın eksilerde dolaştığı şu günlerde, masumiyetimizin alındığı, sevgisizleştiğimiz, algılayamadığımız pisliğin olduğu şu dünyada belki de en çok muhtaç olduğumuz şey “TÜRKÇE” olmak...

TÜRKÇE doğmalıyız... Daha anne karnındayken dedikodunun, sigara kokularının, kavganın, gürültünün içinde değil de ilâhi nefeslerin, hoş muhabbetlerin, ezan seslerinin, içinde bulmalıyız kendimizi ve öyle doğmalıyız ki ilk süt helâlinden olmalı, kulağımızdan yüreğimize kadar işlemeli o ulvî ses... Anamız bizi TÜRKÇE yetiştirmeli, saygıyı, sevgiyi, itaati biz onun koynundayken öğrenmeliyiz... Aynı zamanda da koparılmaya çalışılırken diken batırmayı da o öğretmeli bizlere.

TÜRKÇE büyümeliyiz... Dürüstlüğü, ahlâkı ve şefkati babadan öğrenmeli, kuşandığımız bu zirhla gözü kara olmalıyız... Yaşarken “yolda duran taşı al ve bir kenara koy evladım” inceliği işlemeli ruhumuza... Yaratılanı sev Yaratan’dan ötürü diye Yûnus fısıldamalı yüreklerimize. Cesareti, inancı, gücü yirmi bir yaşında İstanbul’u fetheden Fatih’ten almalıyız. İncitmemeyi, kırmamayı bize Hasan ile Hüseyin’in abdest alan amcayla olan muhabbeti öğretilmeli ve Habil ile Kabil’in hikâyesi bize doğruyu, yanlış göstermeli ve biz inadına TÜRKÇE büyümeliyiz...Yardımseverliği, almadan vermeyi, nifak sokmamayı büyürken öğrenmeliyiz. İnsan kazanmayı “ bir kişinin dirilmesi bin kişinin ölmesinden iyidir” diyen Peygamberimiz (s.a.v.)’den öğrenmeliyiz.

TÜRKÇE düşünmeliyiz... Mütefekkir bir ecdada sahip olmanın gururunu yaşarken, layık olmanın yollarını aramalıyız. Üreten, hazırcı olmayan ve etrafına şuurlu bakan gençler olmalıyız... Kaba saba, basiretsiz olmak yerine; zarif, ince ve nazenin olmayı tercih etmeliyiz. Her şuurlu bakış bir okuma olayıyken, gözlerimizi açmalı ve artık görünenin arkasındakini görmeye çabalamalıyız. TÜRKÇE düşünüp, günübürlük heveslerden arındırmalıyız kendimizi...

TÜRKÇE giyinmeliyiz... Yürürken saklaması gereken bir sırrı taşıyormuş gibi ar ile yürümeliyiz...

“Edeptir kişinin daim libası

Edepsiz insan üryana benzer” beytine mazhar olmalı, edep giysisini kuşanmalıyız. Örtünün şekilden ziyade özde birleşmesine olanak sağlamalıyız. Elimizden, dilimizden, belimizden emin olmalı, tesettürü kadın ve erkek olarak en mazbut şekilde taşımamız... “İnsan liyakatiyle takdir, kıyafetiyle kabul olunur” sözü çınlamalı kulaklarımızda ve biz bu zihniyetle TÜRK’ÇE giyinmeliyiz.

TÜRKÇE sevmeliyiz... Adı Vedûd olanın hürmetine sevmeliyiz. Onun sevgisiyle dolan Muhammed (s.a.v.) hatırına sevmeliyiz. Bir bebek başı okşayabilmeli, bir ağaca bakarken tefekkürü dalabilmeli, insanın yüreğine çıkabilmeli ve tekrar tekrar sevmeliyiz sevgiye layık olan her şeyi... “Bir köpek leşinin kokuşmuşluğunda güzelliği gören Mevlana’nın: Ne güzel dişleri var” duygusuyla dolu olan bir ilâhi aşkımız olmalı... Mevlana’dan, Yûnus’tan Mecnun’dan, Hz. Ayşe’ den öğrenmeliyiz aşkı... Onlar öğretmeli aşkı, sadakati, bağlılığı bizlere... Ve Ebu Cehilleri okudukça sevgisizliğin acı şerbetini içmenin talihsizliğini görmeli ve şükretmeliyiz TÜRK’ÇE sevdiğimiz için. Fuzuli gibi aşk denen belaya meftun olmayı dilemeli, âlemdeki her şeyi aşka bağlayıp, aşk derdinden bir an bile şikâyet etmemeliyiz. Gönline koydum sanıp da gönül koyanlardan olmamayı öğrenmeliyiz... Üç günlük aşkları, yıka-çık gönülleri hiçe saymalı, gerçek aşka yol almalıyız...

TÜRKÇE konuşmalıyız... Atalarımızın, “Biliyorsan konuş âlim sansınlar, bilmiyorsan sus adam sansınlar” sözü kulağımıza küpe olmalı... Nerede, ne zaman ve nasıl konuşacağımızı bilmeli, edebimizi yitirmemeliyiz. Türk dilinin anıtlarını diken Yusuf Has Hâcib ve Orta Asya’nın bir Türk seyyahı olan Kaşgarlı Mahmut’ un evlatları olduğumuzu göstermeliyiz... Aklın süsü olan söz, sözün süsü olan dil Balasagunlu Hâcib’e göre bir kandilken, biz bu kandili söndürmeliyiz... Söyleyen bizken, söyletene hayran bırakarak TÜRK’ÇE konuşmalıyız.

TÜRKÇE yaşamalıyız... Yaşantımız Türk kokmalı. Basitliklerden, çıkar ilişkilerinden, körü körüne bağlanmaktan öte düşünen, istişare eden gençler olmalı ve “Nasıl yaşarsan öyle ölürsün.” ayetine olumlu anlamda vâkıf olmalıyız... Yaşarken her an açığını yakalamak isteyen ellere karşı;

“Sûretin sîretine şahittir

Başka şahit aramak zâhiddir” beytinden güç almalıyız. Serdengeçti’ nin özlediği âlemi tasvir edenken çektiği ıstırabı, bizim yüreğimizi inletmeli ve canhıraş o âlemi yaşatmak için yaşamalıyız... Ve yine TÜRK gibi yaşamalıyız. Kürşad’ı, Oğuz Kaan’ı, Bilge Kaan’ı, Sultan Alparslan’ı, Edebalı’yi, Fatih’i, Yavuz’u, Atatürk’ü, Arvası’yi, Âkif’i, Yûnus’u ve nice kahramanları unutmadan, unutturmada yaşamalıyız. Ve TÜRK gibi yaşarken beyhude çabalarla değil icraata geçerek bunu göstermeliyiz...

Ziya Paşa’nın:

“Âyinesi iştir kişinin lafa bakılmaz

Şahsın görünür rütbe-i aklı eserinde” beytindeki idrake varmalıyız.

Gibi doğmak, gibi büyümek, gibi düşünmek, gibi giymek, gibi sevmek, gibi konuşmak, gibi yaşamaktan daha ziyade gibinin ötesine uzanabilenler olabilmek temennisiyle

Makbule ÖCAL-TDE Öğrt.

BAŞLAMADAN BİTEN YOLCULUK

Baharın ilk günleriydi... Doğa, hüznle başlayıp, uykuyla devam eden yolculuğundan uyanışa geçmişti. Ağaçlar adeta tomurcuklanmaya yemin etmişti. Birçok bitki bu uyanışın müsebbibi ve şahidiydi. Hepsi de inatla kafasını çıkarıyordu hayata. Hazırız diyorlardı, zorluklara, güzelliklere, sıkıntılara, olgunlaşmaya... Her şeye hazırız, diyorlardı... Bu yolculuk meşakkatliydi. Uyanıştan sonra geleceğe dair nelerle karşılaşacağını kimse bilemezdi. Onlar yaşamaya aday olmakla ve bu inatlılıklarıyla güçlerini ortaya koymuşlardı zaten. Bir ressam elinden çıkmış edasıyla renklerin cümbüşünü sergiliyordu yine hepsi...

Kendi halindeki küçük bahçede de bir kıpırdanma oluyordu. Kayısı ağacı bu yıl hiç olmadığı kadar çok zarif ve beyazın harika tonundaki yavrularını dallarından çıkarıyordu hayata. Küçük kayısı çiçeği ne kadar da harikuladeydi ve onun da yolculuğu başlamıştı... Başarabilecek miydi, yoksa pes mi edecekti? Merhaba dedi ilk gün. Biraz da şaşkındı... Olgunlaşma safhasında nasıl bir görev verilmişti acaba? Güzel bir nimet olup şifâ mı olacaktı yoksa çabuk mu bitecekti bu seferi? Düşündü... Diğerleri de benim gibi ne kadar da güzel... Bana çok benziyorlar fakat benden farklılar, diye geçirdi içinden. Çünkü hepsinin yolculuğu farklıydı.

Doğuşundan birkaç gün geçmişti ve doğduğu dala daha da sıkı tutunmaya başlamıştı ki... O gün her zamankinden farklı bir şeyler oluyordu. Uyanıştaki doğanın güzelliğinin zıtlığı kaim oluyordu. Bu da kurulan nizamın bir parçası olmalı diyordu kendi kendine... Ama ürküyordu. Rüzgâr çok şiddetli değildi ancak küçük kayısı çiçeğini kopardı dalından, kopardı yolculuğundan. Kopardı nimet olma sevdasından... İşte savruluyordu. Rüzgârın önüne iradesi dışında katılmış savruluyordu. Ve rüzgâr onu bıraktı... Henüz solgun değildi... Çok olmamıştı kopalı, koparılalı...

Ne kadar zavallıyım! Güzelliğimi düşünürken acimi akıl edemedim dedi. Amacım hoş bir meyve olmakken ve bunun için gönderilmişken dünyaya tam zıddı olabileceğini düşünemedim... Baktı etrafına bir temaşâger edasıyla... Yeşilin bin bir tonuyla dolu yine kendi gibi mini mini çayırların arasındaydı... Birazdan rüzgâr tekrar kattı önüne... Kopalı dalından biraz daha zaman geçmişti ki yavaş yavaş solgun yüzüne şahit oldu. Çok hoş ve güzel işlenmişti. Ama işte her canlı gibi ömrü de güzelliği de yok oluyordu.

Rüzgârla olan yolculuğu yeni çıkmak üzere olan yeşil bitkinin dibinde son buldu şimdilik... Baktı! Pek anlam veremedi... Ne güzelliği var ki dedi. Dokundu... Hafif sallandı ve o müthiş koku yayıldı etrafa... Bu ne güzel bir koku dedi... Yine kafasını öne eğdi. Dış güzelliğe bakarak yorum yaptı öze inince esas güzelliği keşfetti ve düşündü... İnsanlar da böyle. “Geçici güzelliklere yönelirken maneviyatı, içi, özü unutuyorlar! Farkına varınca birçok şey için geç oluyor... Sonra da pişmanlıklar ve hezeyanlar ekliyorlar bedbahtlıklarına.” dedi ve benim gibi diye ekledi. Tekrar döndü o yeşil bitkiye... Fesleğendi o. Ve yanında hiçbir ehemmiyetim kalmadı diye düşündü.

Ömrü kısalıyordu. Nasıl can verecekti? Hiç olmadığı kadar çok düşünüyordu. Yine rüzgâr geldi ve çağırdı başka bir yolculuğa. Bu sırada etrafını seyretti. Yeşilin bin bir tonu... Beyazlar... Merhaba diyordu zamana onlar da. Sonra onların başına geleceklerle uğraşamam dedi. Zaten rüzgâr da bir kaldırımın kenarına bıraktı onu. “Taş” dedi. İlk kez dokundu ona... Soğuktu, hoş değildi, yapaydı... Sevmedi! Uyanışa katılanlardan farklı bir canlı geçti üzerinden. Karıncaydı... Üzerinden geçiyordu. Acıtmadan eziyordu onu... Sonra bir kedi geldi. Baktı küçük çiçeğe, kokladı. Ve işine yaramayacağını anlayınca geri çekildi. Büyüktü... Ömrünün sonuna ramak kala geri çekildi kedicik yanından. Düşündü yine küçük kayısı çiçeği, büyüklük mefhumunu. Neye göre büyüktü, kime göre büyük? Karınca onun yanında küçüktü, üzerinden geçiyordu, kedi ona göre büyüktü dokunmadı bile... Büyüklüğün neresinde bulunduğu etrafındakilerle teşekkül ediyordu demek ki... Bunların üzerinde yoğunlaşırken düşünceleri, pervasız bir ayak altında bitirdi yolculuğunu... Tıpkı yaşama adaylığı gibi son verisi de irade dışıydı. Üzdü onu bu şekilde can veriş... Yolculuğuna son veren farkında bile değildi. Pervasızcaydı adımlarını atışı. Böyle miydi yaşamak? Niye gönderildi mahlûk, nasıl yaşardı? Başına neler gelirdi... Ve gidişi... En önemlisi bunların farkında olur muydu?

Makbule ÖCAL-TDE Öğrt.

KÖY

Kıraathanenin önünde tarladan yeni geldiği çamurlu şalvarından ve kara lastiklerinden anlaşılın Topal Hayri : "Bizim buralarda kadınlar üzüntüsünü sırtında taşır, yeğenim!" diye seslendi karşısındaki delikanlıya. Delikanlı olduğu yerde karşısında uzun boylu, sırtından emek teri akan Topal Hayri'yi görünce ister istemez irkilerek "Ah tabii efendim, kusurumu mazur görün." diyerek Topal Hayri'nin yanına doğru yürümeye başlamıştı bile. Hayri bu delikanlının şehir insanı olduğunu bol, her yeri delik kazağından ve boynundaki zincirlerinden anlamıştı. Elindeki fotoğraf makinesini konuşmadan evvel çiçek böceğin fotoğrafını çekerken görmüştü. Topal Hayri : "Bizim köyde senin gibi insanları pek görmeyiz evladım niçin gelmişsin buralara?" dedi. Tabi delikanlı durur mu? Hayri'nin sözünü bile dinlemeden boynundaki fotoğraf makinesiyle ileride çeşmenin başında güğümlerini sırasıyla dolduran kadınları çekmeye başlamıştı. Topal Hayri anlayışla karşılayıp: "Evladım nerelerden geldin buraya?" diye sordu.

Delikanlı: "İstanbul'dan geldim amca." dedi.

Hayri "Uzak yollardan gelmişsin gel seni evimde ağırlayayım." dedi. Delikanlı başını sallayıp Hayri'nin evine giderken Hayri: "Elma ağaçlarını gördün mü işte ben deniz Hayri ve güzeller güzeli Lale Hatun'un evini görürsün." dedi. Delikanlı gülerek gerçekten de al al, kıpkırmızı görünen elmaları görünce ağzı sulandı. Topal Hayri'ye de bir şey diyemedi. Topal Hayri "Al hadi al çekinme" deyince delikanlı dayanamadı ve dalından koparıp elmayı bir güzel yedi. Bu sırada karısı Lale Hatun onları fark etti ve elindeki orağı bahçe kapısına bırakıp yanlarına doğru ilerledi. Topal Hayri karısı Lale Hatun'u delikanlıyla tanıştırdıktan sonra eve girdiler. Oturdular. Delikanlı bir anda küçüklüğündeki anneannesinin evini hatırladı. Oturdıkları sedirlerin üstündeki işlemeli örtüler, pencerelerin ahşap görüntüsünü kapatan eski bir bez güneşlik, sobanın hararetili şekilde yanmasıyla o sıcak köy evinde aile sıcaklığını hissetmişti. Delikanlının gözüne çarpan bir beşik vardı. Beşik vardı ama evde ne bir bebek ne de bir çocuk vardı. Aklına kendi beşikli fotoğrafları gelmişti. Tabi Topal Hayri ölen çocuğunun beşiğine baktığını fark eden delikanlıya: "İki tane kızım vardı." diye söze başladı. Gözlerinin dolmasıyla ciddi sesi birden titremeye başlamıştı bile. "Allah bizden çok seviyormuş demek ki erkenden alıp gitti " dedi. Delikanlının annesi de daha o bebekken ölmüştü. İşte kadınlar üzüntülerini, sıkıntılarını her zaman kendi içlerinde yaşayıp, sırtlarında taşıyıp dışarıya yansıtmayan en nadide varlıklardır...

Betül SOYLU-9/F

YARALI KADINLAR

Kıraathanenin önünde tarladan yeni geldiği çamurlu şalvarından ve kara lastiklerinden anlaşılan Topal Hayri: "Bizim burada kadınlar üzüntüsünü sırtında taşır, yeğenim!" diye seslendi karşısındaki delikanlıya. Topal Hayri bu sözlerini kanıtlamak ister gibi eliyle kıraathanenin önünden geçen traktörün arkasında ki römorkta, bir elinde ağlayan bebeği, diğer elinde orağı ile giden bir kadın gösterdi. Kadının yüzünde bariz bir acı vardı. Delikanlı elindeki kameraya kısa bir süre baktı ve bunu bir fotoğraf karesine almak istemediğini anladı.

Yusuf bir haber muhabiri idi. Çatık kaşları ve tombik yanakları ile farklı bir görünümü vardı. Bu köye, yaşadıkları hayatı göstermek için röportaj yapmaya gelmişti. Topal Hayri ile karşılaşmıştı bu eski, bakımsız ama bir o kadar da sıcak bir yuva duran bu kıraathanenin önünde. Bir kaç soru sormak istemişti bu yaşlı ve çelimsiz adama. Ama sorduğu sorular genelde hüzünlü cevaplar alıyordu. Tatlı bir köydü burası, uzaktan.

Kadınların yaşamını sormuştu. Ve cevap yine şaşırtmadı. Yusuf az önce gördüğü kadınla daha çok anladı bu köyün halini. Yine de vazgeçmedi, güzel bir haber çıkacağını düşünerek gelmişti bu köye. Bir soru daha yöneltti: Peki ya erkekler? Onlarda mı böyle perperişan?" Uzatmadı lafı Topal Hayri: "Biz onların yanında hiçbir şeyiz yeğen. Biz yaşadığımız acıları dışa vururuz. Fakat kadınlar öyle mi? İçlerinde yaşarlar her şeyi de bize gık demezler." dedi.

Yusuf takdir etti buranın kadınlarını. Halbuki hepsi alımlı güzel kadınlardı. Bilemezdi tabi içlerini. Yusuf sorularına devam etmek istedi ama hava kararmaya başlamıştı, artık gitmesi gerekiyordu. Yusuf: "Teşekkürler Hayri abi. Ben artık gideyim çok geç oldu anca giderim." dedi. Topal Hayri ise: "Kal bu gece. Geç oldu, karanlıkta buranın yolları tehlikeli olur." dedi. Yusuf hak verdi bu sözlerine. Gelirken görmüştü. Bir anda aklına o kadın geldi eski püskü römorkta o yolları gelmişti o bebek ile. Tekrar içi acıdı Yusufun.

Eve doğru yola koyuldular Topal Hayri ile beraber. Bu lakabı bir adam ona seslenirken duymuştu. Merak etti Yusuf neden böyle dediklerini. Topal Hayri'ye döndü ve: "Bir mahsuru yoksa size bir şey sormak istiyorum. Size neden Topal Hayri diyorlar." diye sordu. Topal Hayri kısa bir an düşündü. Çok uzun zaman olmuştu o bu lakabı alalı. Kirli şalvarına doğru eğdi bakışlarını. Yusuf ona merakla bakarken: "Uzun zaman olur bu köyün bana böyle seslenmesi. Ama hatırladığım kadarıyla, traktör çarpmıştı bana. Birkaç yıl total gezdim. Geçti tabi sonra ama ne derler bilirsin 'adın çıkacağına canın çıksın' benim total bacak iyileşti ama isim öyle kaldı." dedi.

Yusuf kafasını aşağı yukarı sallayarak anladığını belli etti.

Yol sessiz geçti. Giderken köyde yakaladığı güzel yerleri ve anları fotoğraf çekmişti. Gülüşerek çekirdek çitleyen kadınlar, kahvede okey oynayan amcalar, camların önündeki çiçekler. En sonunda eve gelmişlerdi. Bahçeye girdiklerinde onları bir elma ağacı karşıladı dışardan bile sulu sulu duran elmalar gayet iyi olgunlaşmışlardı. Ama evlerine misafir olduğu birinden bir de elma istemeye çekindiği için sessizce geri yerine sindi. İçeriye girdiklerinde buranın da dışarıya bakışla daha eski durduğunu gördü. Yaz ayında soba vardı içeride, onu üzerinde ise hafif paslı bir güğüm vardı. Ama Yusuf'un en çok kenarda duran beşik dikkatini çekti. Topal Hayri'nin bir çocuğu olduğunu bilmiyordu. Topal Hayri' ye: "Bir çocuğun mu var?" diye sordu. Tam o sırada Topal Hayri'nin karısı girmişti içeriye. Topal Hayri içli içli baktı beşiğe ve: "Vardı bir zamanlar. Ama küçük köy tabi hastaneye doktor bulmak zor olur buralarda. Yine öyle bir zamanda hasta oldu benim çocuk. Çare yok. Öldü gözümüzün önünde ve biz hiçbir şey yapamadık." dedi. O anda Yusuf'un gözleri Topal Hayri'nin karısına takıldı. Gözleri dolu bir şekilde beşiğe bakıyordu. Ona dönen bakışları fark etmiş olmalı ki hızla dolan gözlerini silip gülümseyerek Yusuf'a döndü. Yusuf bu görüntüye de acıdı.

Ardından uykusu geldiği için esnedi. Kadın uykusu geldiğini anladı ve hızla çarşaf bir yorgan ve yastık getirdi. Yusuf kendi yatağını atabileceğini söylediğinde ise kabul etmeden kendisi attı. Yusuf yine sesini çıkarmamıştı. Kameronu bir kenara koydu ve sedire uzandı. Topal Hayri'ye de iyi geceler diledikten sonra uyumaya hazırды. Düşünceler onu bırakmadı lakin bütün gece bugün gördüğü kadınları düşündü ve içi acıyarak uykuya daldı. Böylece bir gün daha içindeki burukluk ile bitmişti.

Hafize Nisa ÜZÜN-9/F

ACILI BEŞİK

Kıraathanenin önünde tarladan yeni geldiği çamurlu şalvarından ve kara lastiklerinden anlaşılan Topal Hayri; "Bizim buralarda kadınlar üzüntüsünü sırtında taşır yeğenim!" diye seslendi karşısındaki delikanlıya. Buralara yeni taşındım ama bu sözden sonra bu amcayla çok vakit geçireceğimi anlamıştım. Ben Türkçe öğretmeni Buğra. Urfa'ya tayinim çıktı. İlk geldiğimde otobüste tikiş tikiş ter kokusundan bunala bunala kartonun içindeki tavukları gördüğümde bu otobüsün şehre çok gitmediğini anlamıştım geleneği. Şalvarı kadın da giyer erkek de bunu biliyordum. Burada şalvar giymeyen neredeyse hiç yoktu. Erkekler siyah şalvar üstüne gömlek tarzı bir üst ve şal gibi bir şey takıyordu. Çantamdaki kırmızı, sulu sulu gördüğüm elmalar kokladıkça bizim oraların kokusu gelmişti burnuma. Dayanamadım aldım bir ısırık oturdum gölgeye, insanları incelemeye başladım. Kadınlar genellikle çok çocuklu ve kendinden ağır eşyalar taşıyordu. Güğüm bunlardan en sık gördüğüm eşyalardandı. Küçükken annem de beni böyle yıkardı. Alır leğeni yanına tabi sobanın yanında olması şart, çünkü diğer odaların buzullardan farkı yoktu o güğüm hep sobanın üstündeydi. Genellikle bakırdan olurdu. Annem: "Bunlar çabuk ısınır güzel olur." derdi hep. Leğen de beni yıkar tekrar doldururdu ama asla boş görmedim. Bir de tahta beşiğim vardı. Yanları ahşap, küçük tekerleği olduğu benim küçüklüğümün burada geçtiği emektarımdı. Fotoğraflarıma bakar bakar o beşiği özlerim hâlâ...

O sırada otobüsün kalkma vakti gelmişti. Otobüse doğru ilerledim. Köye vardığımızda kıraathanenin önündeki üstü başı çamur tarladan geldiği belli olan kara lastiğini özenle temizlemiş tek bir iz bile yoktu resmen. Elinde orağı olansa bahçenin otlarını almıştı büyük ihtimalle. Köyü yavaş yavaş zihnimde tasarlamıştım. Topal Hayri ben otobüsten iner inmez hemen yanıma geldi. Yorgundu ama benimle de ilgilenmeyi ihmal etmedi. Bana okulu gösterdi kalacağım odaya kadar bıraktı. O sırada önümüzden ağır yük taşıyan bir kadın gelmişti ama ben buraya gelene kadar çok görmüştüm zaten. Topal Hayri'ye sordum: "Niye böyle?" dedim. Topal Hayri: "Buranın adamları sabah kıraathaneye gelir akşam hazır sofraya oturur. Gelenek böyle gelmiş böyle gidiyor. Bir ben böyle değilim sabah tarlama gelir, akşam tarlamdan çıkarım. Hiç boş durduğumu görmez köylü. Buranın kadınları özel bir nimet gibi ama kıymetini bilmiyorlar işte delikanlı!" dedi.

Ben de hayatımda hiç bu kadar kadının ezildiğini görmemişim zaten Hayri Amca...

Buradaki erkeklerin zamanı kıraathanede geçer ama sen de artık bendensin. Çalışan erkek sayısı ikiye çıkmıştı koskoca köyde diye ekledi gülümseyerek sararmış dişlerini göstere göstere. "Gel benim eve haydi seni misafir edeyim." dedi Topal Hayri ve Buğra acıktığı için reddedemedi hemen kabul etti.

Eski kerpiçten olan bir eve girdik. Karşımda sallanan bir beşik vardı ama ev o kadar sessizdi ki ürpermişim. İçeride boş bir beşik sallayan kadın vardı. Kadın sanki büyük bir acı yaşamış ve çökmüştü resmen. Derin bir sessizlikten sonra: "Buradaki kadınlara çocukken kızları evlendirir ve ağır işler yaptırılırmış. Evlatlarını kaybeden annelerin hep sırtında bir eksiklik vardır bu yüzden delikanlı, o beşiği sallamanın ne olduğunu ve evdeki o sessizliği biz biliriz." dedi Topal Hayri. Öylece kalmıştım ama evlat yokluğunun ne olduğunu o günden sonra çok iyi anlamıştım...

ANI KOKAN KARELER

Kıraathane'nin önünde tarladan yeni geldiği çamurlu şalvarından ve kara lastiklerinden anlaşılın Topal Hayri : "Bizim buralarda kadınlar üzüntüsünü sırtında taşır yeğenim." diye seslendi karşısındaki delikanlıya.

Yaşadığı şehirden çok uzakta bir köye geldi Doktor Selim. Elindeki yırtık fotoğrafı avucunun içine bastırdı. Büyük, kahverengi, deri valizi çekiştirerek karşısındaki saçlarına aklar düşmüş adama baktı öylece. Çiçekli şalvarı ve beyaz tülbenti ile kambur şekilde yürüyen kadına tuhafça bakmıştı. Acaba bu Topal Hayri dedikleri adam onun bakışlarını fark ettiği için mi öyle demişti Doktor Selim'e. Selim iri mavi gözlerini kıstı, sakallarını karıştırdı. Düşündü. "Acaba ne derdi vardı da bu yaşlı kadın böyle kambur şekilde yürüyordu? Yaşlılıktan mıydı yoksa çok mu derdi vardı? İnsan derdini, kederini gerçekten sırtında mı taşırdı?" Susturdu bu sesleri zihninde Selim. Topal Hayri'ye döndü ve konuştu: "Merhaba, Topal Hayri'yi tanır mısın dayı?" Topal Hayri devam etti söze: "He yeğen tanırım, benim o Topal Hayri ne diyecektin söyle hele." Selim elindeki yırtık fotoğrafı göstererek: "Buraya doktor olarak geldim ben, bu fotoğraftaki evi arıyorum. Köyün girişinde sordum, seni bulmamı söylediler." Topal Hayri büyük bir coşku ile elindeki orağı bırakarak Selim'i sıkıca sardı. Selim ne olduğunu anlayamamıştı fakat o da sarılmıştı anın verdiği şaşkınlık ile. Topal Hayri geri çekildi, Selim'i omuzlarından tutarak konuşmaya başladı: "Selim yeğenim sensin he? Oysa anlamalıydım bu dik duruştan, bu gözlerden ula hayırsız insan hiç tanımaz mı emmisini, gerçi ne bileceksin bendeki de laf en son bebeydin beni gördüğünde." Selim şaşkınlık ile konuştu: "Hayri amca demek sensin ha çok uzun zaman oldu görüşmeyeli. İlkokula gider iken görmüştüm bir daha göremedim. Amcam be nasıl da özlemişim meğerse."

Topal Hayri, Doktor Selim' in amcasıydı. Selim' in babası Haydar Bey şehre taşındıktan sonra köye bir daha dönmemişti. Selim de bu köye gönüllü doktor olarak gelmişti. Topal Hayri'ye gösterdiği fotoğrafta ise yeni boyandığı belli olan, evin önünde iki çocuğun top oynadığı, tavukların gezindiği ve boyayı onların yaptığı anlaşılın eli yüzü boyalı iki genç vardı. Fotoğraf eski zamanlarda çekildiği için soluk ve yıpranmıştı. Topal Hayri Selim'i ilk gördüğünde biraz anımsadı fakat emin olamadı. Lakin fotoğrafı görünce bütün taşlar oturmuştu. Fotoğraftaki iki genç Topal Hayri ve ağabeyi Haydar Bey idi. Düşündü Topal Hayri, ne güzel günlerdi hep birlikte idiler. Ailece bir aradalardı, şimdi öyle mi hayat hepsini birbirinden koparmış, ayırmıştı. Topal Hayri bu düşünceli hali bir kenara bırakarak konuştu:

" Gel bakalım yeğen yorgunsundur, eve gidelim sonra uzun uzun konuşuruz."

Topal Hayri ve Selim köyün merkezindeki kıraathanenin önünden ayrıldılar. O fotoğraftaki eve geldiler, girişte kocaman bir elma ağacı heybeti ile selam verdi onlara. Selim bir eve baktı bir de fotoğrafa o ev bu ev miydi zaman ne kadar çok şey değiştirmiş ne kadar çok şey alıp götürmüştü insanoğlundan. İçeriye girdiklerinde Selim dikkatlice baktı etrafına, koparılmayı bekleyen takvim yaprakları, sobanın üzerinde yanları biraz kireç tutmuş bir güğüm, duvarları sobadan dolayı isli bir köy evi karşılamıştı Selim'i. Selim bir fotoğraf albümü buldu. Topal Hayri ile bu albüme baktılar. Selim'in içinde ağladığı etrafı beyaz tüllerle kaplı olan beşiğe, yemekte ansızın çekilen karelere, Topal Hayri'nin askerlik fotoğraflarına bakıp eski günleri yâd ettiler. Fotoğraflar anlaktı, oradaki anılar, gülüşler, ağlayışlar hepsi anlaktı ama yıllar sonra gördüğünde insan o zamanlara geri dönemese bile içinde bir sıcaklık uyandırırdu. Hayat da böyleydi anlaktı fakat hatırlayınca buruk da olsa anlık bir gülümseme yaratırdı. Doktor Selim, eskimiş duvarların izlerinde gözlerini gezdirirken, yaralı yüreği vefa duygusuyla doldu taşı.

Şerife Nur KOÇ-9/A

ŞEHİDİN MAVİSİ

Kıraathanenin önünde tarladan yeni geldiği çamurlu şalvarından ve kara lastiklerinden anlaşılan Topal Hayri: "Bizim buralarda kadınlar üzüntüsünü sırtında taşır, yeğenim!" diye seslendi karşısındaki delikanlıya. Hayri'nin bağıra bağıra konuşması neredeyse tüm tarlada yankılanırken sesli bir şekilde sabır çektim. Çeşmeden ibriği doldurup çiçek bahçesi sulamaya kaldığım yerden devam ettim.

Güneş tepemizde gavura vurur gibi vururken heybetli çınar ağacının gölgesinde dinleniyordum, ılıkça esen rüzgar saçlarımın arasından geçiyordu, birinin bana doğru geldiğini gördüm. Gelen kişi Erkin'di. Bir elinde orağı tutarken diğer elinde bir sepet vardı, bir dakika, elma sepeti miydi o? Erkin yanıma oturup nazikçe gülümseyerek sepetteki kıpkırmızı olan bir elmayı elime tutuşturdu.

-Ayol nerdesin sen? Tarlada aradık aradık bulamadık, annen kaybolduğunu sandı endişelendi kadıncağız.

-Nası konuşuyon len sen gavurun tohumu! Gelecek yıl askere gidecen ıcık adam ol.

-Off Esmacı nası sıkıcısın, neyse zıkkımlan şu elmayı da Sahre aba Kevseri doğurdu, onu ziyarete gidcez. Gelcen mi?

-Beşiği gurabilmişler mi?

-Hee, hayde gidek.

Konuşurken elmayı bitirmişim de haberim yokmuş. Çınar ağacının altından kalkıp çayır çimende otları ezerek Sahre abanın evinin önüne geldik, tüm aile fotoğraf makinesinin etrafında toplanmış bizi bekliyorlardı. Bizimle beraber tüm aile toplanmış oldu, fotoğraf makinesinin flaşının patlamasıyla herkes gözünü, eliyle siper ederken Erkin deniz mavisi gözlerini bana dikmiş şefkatle bakıyordu. O dakikadan sonra gözlerim kapandı her şey bir anda sessizleşti. Nereden bilebilirdim ki hayatımın bir yıl sonra bitebileceğini, Erkin'in şehit düşebileceğini. Ondan bana kalan son hatıranın bir fotoğrafta gömülüp kalabileceğini...

Yağmur AKDAĞ- 9/B

BERCESTE

“Âvâzeyi bu aleme Davûd gibi sal
Bâkî kalan bu kubbede hoş bir sâdâ imiş ” BÂKÎ

“Cihanda âdem olan bîgam olmaz
Anınçün bîgam olan âdem olmaz” NECÂTÎ

“Nush ile uslanmayı etmeli tekdir
Tekdir ile uslanmanın hakkı kötüktür”

ZİYÂ PAŞA

“Hakîr olduysa millet, şânına noksan gelir sanma
Yere düşmekle cevher, sâkit olmaz kadr-ü
kıymetten” NAMIK KEMAL

“Bed-asla necâbet mi verir hiç üniforma?
Zer-dûz pâlân ursan eşek yine eşektir.”

ZİYA PAŞA

“Tâhir Efendi bana kelp demiş,
İltifatı bu sözde zâhirdir
Mâlikî mezhebim benim zirâ
İtikâdımca kelp tahirdir “NEF’Î

“Bana kâfir demiş müftü efendi
Tutalım ben diyem ona müselmân
Vardıkta yarın rûz-ı cezaya
İkimiz de çıkarız anda yalan” NEF’Î

“Asude olam dersene eğer gelme bu cihâna
Meydâna düşen kurtulamaz seng-i kazâdan”

ZİYÂ PAŞA

“Ayinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz
Şahsın görünür rütbe-i aklı eserinde” ZİYÂ PAŞA

“Allah’a sığın şahs-ı halîmin gazabından
Zira yumuşak huylu atın çiftesi pektir.”

ZİYÂ PAŞA

“Usanmaz kendini insan bilenler halka hizmetten
Mürüvvet-mend olan mazluma el çekmez îânetten”
NAMIK KEMAL

“Bırak beni haykırayım, susarsam sen mâtem et;
Unutma ki şâirleri haykırmayan bir millet,
Sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir;”

MEHMET EMİN YURDAKUL

“Ye’s öyle bataktır ki; düşersen boğulursun.
Ümîde sarıl sımsıkı, seyret ne olursun!”

MEHMET AKİF ERSOY

“Sâhipsiz olan memleketin batması haktır;
Sen sâhip olursan bu vatan batmayacaktır.”

MEHMET AKİF ERSOY

Eserinin üzerinde imzası olmayan yegâne sanatkar
öğretmendir.

Mustafa Kemal Atatürk

DEYİMLER VE HİKAYESİ

Aşkından Divaneye Dönmek

Dünyanın en sadık canlısı divane kuşu. Eğer dişisi ölürse erkek olan taş yiyerek intihar eder. Aşkından divaneye döndüm sözü de buradan gelir.

Ateş Almaya Gelmek

Eskiden kibrit yokmuş. Ateş sönünce, ateş küreği ile komşuya gidilir, bir parça ateş alınır. Ateş almak için komşuya geçen kadınlar, kürekteki ateş sönmesin diye oturup çene çalamazlar ve acele ederlermiş. "Ateş almaya mı geldin?" deyimini buradan gelir.

İnce Eleyip Sık Dokumak

"İnce eleyip sık dokumak." değil. Doğrusu: "İnce eğirip sık dokumak." Bir karar vermeden önce etraflıca düşünmek anlamına gelir.

Haydan Gelen Huya Gider

"Haydan gelen huya gider." yanlış. Doğrusu: "Hayy'dan gelen Hu'ya gider." şeklindedir. Hayy ve Hu Allah'ın isimlerindedir yani Allah'tan gelen Allah'a döner anlamındadır.

Dingo'nun Ahır

İstanbul'da ulaşım için atlı tramvayların kullanıldığı yıllarda iki at ile çekilen tramvaylara dik Şişhane yokuşunu çıkabilmesi için fazladan atlar koşulurdu. Azapkapı'da tramvaya eklenen takviye atlar, Taksim'de Dingo isimli bir Rum vatandaşı tarafından işletilen ahırda dinlendirilir, sonra tekrar Azapkapı'ya götürülürlerdi. Gün içinde sürekli atların girip çıktığı ahırın, bu durumu dolayısıyla girenin çıkanın belli olmadığı veya her önüne gelenin girip çıkabildiği yerler için "Dingo'nun ahır" deyimini kullanılmaya başlanmıştır.

Eli Kulağında

İslamiyet'in ilk yıllarında ezan okunurken Mekkeli müşrikler(inanmayanlar) alay ettikleri ve okuyanı şaşırttıkları için, ilk müezzin Bilal Habeşi, elleri ile kulaklarını tıkayarak okurdu. Birisi yanındakine, "Ezan okundu mu?" diye sorduğu zaman, eğer ezan çok yakın ise, diğeri şöyle cevap verir: "Hayır okunmadı ama, eli kulağında." Olması çok yakın işler için hemen, eli kulağında gibi sözlerin kullanılması buradan kalmıştır.

Eline Su Dökemez

Eskiden, namaz abdesti alınırken, abdest alan kişi, bir usta ise, çırakları, kalfaları, Medrese hocası ise mollaları, öğretmen ise öğrencileri, eline ibrikle su dökerek abdest almasına yardımcı olurlardı. Böyle önemli bir kişinin eline, yolu yordamınca, ibrikten su dökmek için, o kişiye biraz yakın olmak, onun yanında iyi kötü bir yer almış bulunmak gerekirdi. Yoksa her önüne gelenin yapacağı iş değildi. İşte bu nedenle, iki değerli kişi ölçülürken, bilgisi, yeteneği, zekası daha az olan için, bu deyim kullanılır.

GALATİMEŞHUR KÖŞESİ

Fukaranın Düşkünü Beyaz Giyer Kış Günü

Bu deyimdeki "Fukaranın düşkünü" ya da "Zürafanın düşkünü" yanlış kullanımdır. Buradaki "zürefa" kelimesi "Zarif" sözcüğünün çoğulu, "zarifler" manasındadır. Deyimin aslı şu şekildedir: "*Zürefanın düşkünü beyaz giyer kış günü*".

Su Uyur, Düşman Uyumaz

Hepimize aslında oldukça doğru gelen bu atasözümüzün gerçeği: Sü uyur, düşman uyumaz. Sü: Asker demek olduğundan atasözümüz aslında "*Asker uyur, düşman uyumaz*"ı anlatmaya çalışmıştır.

Ana Gibi Yar, Bağdat Gibi Diyar Olmaz

Konu annelerimize olan sevgimizi anlatmaya gelince ilk kullandığımız cümlelerden birisidir kendisi. Ancak ana kelimesinin aslında Bağdat'ta bulunan 'Ane' adında bir uçurum olduğunu, uçurumun diğer adının da yar demek olduğunu biliyor muydunuz? İşte sözün doğrusu: "*Ane gibi yar, Bağdat gibi diyar olmaz.*"

Güzele Bakmak Sevaptır

Her nasıl değişmişse aslında sözün doğrusunun "*Güzel bakmak sevaptır.*" olduğunu hemen belirtelim.

Göz Var Nizam Var

Kullanılan nizam kelimesi düzen, kural anlamına gelmektedir. Kelimenin aslı izandır ve anlama yeteneği, anlayış anlamına gelir. Sözün doğrusu "*Göz var izan var.*"

Su Küçüğün, Söz Büyüğün

Su küçüğün diyerek belki de küçükken suyu hep böyle içtik arkadaşlar. Ancak susmamızdan bahseden büyüklerimizin bunu "*Sus küçüğün, söz büyüğün.*" olarak kullandığını biliyor muydunuz?

Elinin Körü

Tamamıyla farklılaşmış bir atasözümüzdür, “**ölünün kûru**” şeklindedir. Kûr: mezar, gömüt anlamına gelmektedir.

Aptala Malum Olurmuş

Alık anlamına gelen aptalın aslında abdal olarak kullanıldığını ve abdal kelimesi derviş demektir sözün doğrusu “**Abdala malum olurmuş.**”

Kısa Kes Aydın Havası Olsun

Aydın'ın havası da kendisi de güzel memleket. Yalnız burada bahsettiğimiz havası değil abasıdır. Aba, efelerin giydiği yöresel dizleri açık bir giysidir. Sözün doğrusu “**Kısa kes Aydın abası olsun.**”

Geçti Bolu'nun Pazarı, Sür Eşeği Niğde'ye

Bolu ilimizin bu atasözünde yer almadığını aslında Niğde'nin ilçesi olan Bor'un pazarının burada yer aldığını söylemeliyim. Sözün doğrusu “**Geçti Bor'un pazarı, sür eşeğini Niğde'ye!**”

Saatler Olsun

Çoğumuzun aslında doğrusunu bildiği ancak bazılarımızın yanlış kullandığını görünce hâlâ doğru bilinen yanlışlar listesinde kalmaya devam eden sözümüzün doğrusu “**Sıhhatler olsun**” dur.

Dil, bir milleti yansıtan en önemli araçtır.

ŞARKI

Fâriğ olmam eylesen yüz bin cefâ sevdim seni
 Böyle yazmış alnıma kilik-i kazâ sevdim seni
 Ben bu sözden dönmezem devr eyledikçe
 nûh-felek
 Şâhid olsun aşkıma arz u semâ sevdim seni

Bend-i peyvend-i dilim ebrû-yı gaddârındadır
 Rişte-i cemiyetin zülf-i siyeh-kârındadır
 Hastayım ümmîd-i sıhhat çeşm-i bîmârındadır
 Bir devâsız derde oldum mübtelâ sevdim seni

Ey hilâl-ebrû dilin meyli sanadır doğrusu
 Sû-yi mihrâba nigâhın keç-edâdır doğrusu
 Râ kaşımдан inhirâf etsem riyâdır doğrusu
 Yâ savâb olmuş veyâ olmuş hatâ sevdim seni

Bî-gûbârım hasret-i hattınla hâk olsam yine
 Sıhhatım rûh-ı lebindendir helâk olsam yine
 Tîg-i gamzeden kesilmem çâk çâk olsam yine
 Hâsılı bîhûde cevri etme bana sevdim seni

Gâlib-i dîvâneyim Ferhâd u Mecnûn'a salâ
 Yüz çevirmem olsa dünyâ bir yana ben bir
 yana
 Şem'ine pervâneyim pervâ ne lâzımdır bana
 Anlasın bîgâne bilsin âşına sevdim seni

Şeyh Gâlib

KAHRAMANLIK

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
 Ne de yıldızlar gibi parlamayıp sönmektir.
 Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
 Kahramanlık; saldırıp bir daha dönmektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
 Koşar adım gitmeli onların arkasından.
 Kahramanlık; içerek acı ölüm tasından
 İleriye atılmak ve sonra dönmektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmez doğanlık...
 Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık.
 Adsız şansız olsa da, en büyük kahramanlık;
 Göz kırpmadan saldırıp bir daha
 dönmektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
 Ne de yıldızlar gibi parlamayıp sönmektir.
 Bunun için ölüme bir atılış gerekir.
 Atıldıktan sonra bir daha dönmektir...

Hüseyin Nihal ATSIZ

MONA ROSA

Mona Rosa siyah güller, ak güller.

Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak.

Kanadı kırık kuş merhamet ister.

Ah senin yüzünden kana batacak.

Mona Rosa. Siyah güller, ak güller.

Ulur aya karşı kirli çakallar,

Ürkek ürkek bakar tavşanlar dağa.

Mona Rosa bugün bende bir hal var.

Yağmur iri iri düşer toprağa,

Ulur aya karşı kirli çakallar.

Açma pencereni perdeleri çek,

Mona Rosa seni görmemeliyim.

Bir bakışın ölmem için yetecek.

Anla Mona Rosa ben bir deliyim.

Açma pencereni perdeleri çek.

Zeytin ağaçları, söğüt gölgesi,

Bende çıkar güneş aydınlığına.

Bir nişan yüzüğü bir kapı sesi.

Seni hatırlatır her zaman bana.

Zeytin ağaçları, söğüt gölgesi.

Zambaklar en ıssız yerlerde açar

Ve vardır her vahşi çiçekte gurur.

Bir mumun ardında bekleyen rüzgar,

Işıksız ruhumu sallar da durur.

Zambaklar en ıssız yerlerde açar.

Ellerin, ellerin ve parmakların

Bir nar çiçeğini eziyor gibi.

Ellerinden belli olur bir kadın,

Denizin dibinde geziyor gibi.

Ellerin, ellerin ve parmakların.

Zaman ne de çabuk geçiyor Mona.

Saat on ikidir söndü lambalar

Uyu da turnalar girsin rüyana,

Bakma tuhaf tuhaf göğe bu kadar.

Zaman ne de çabuk geçiyor Mona.

Akşamları gelir incir kuşları,

Konarlar bahçemin incirlerine.

Kiminin rengi ak kiminin sarı.

Ah beni vursalar bir kuş yerine.

Akşamları gelir incir kuşları.

Ki ben Mona Rosa bulurum seni
İncir kuşlarının bakışlarında.
Hayatla doldurur bu boş yelkeni.
O masum bakışların su kenarında.
Ki ben Mona Rosa bulurum seni.

Kırgın kırgın bakma yüzüme Rosa.
Henüz dinlemedin benden türküler.
Benim aşkım uymaz öyle her saza.
En güzel şarkıyı bir kurşun söyler.
Kırgın kırgın bakma yüzüme Rosa.

Artık inan bana muhacir kızı,
Dinle ve kabul et itirafımı.
Bir soğuk, bir mavi, bir garip sızı
Alev alev sardı her tarafımı.
Artık inan bana muhacir kızı.

Yağmurdan sonra büyümüş başak,
Meyvalar sabırla olgunlaşmış.
Bir gün gözlerimin ta içine bak
Anlarsın ölümler niçin yaşarmış.
Yağmurdan sonra büyümüş başak.

Altın bilezikler o kokulu ten
Cevap versin bu kuş tüyüne.
Bir tüy ki can verir gülümseyen,
Bir tüy ki kapalı geceye güne.
Altın bilezikler o kokulu ten.

Mona Rosa. Siyah güller, ak güller.
Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak.
Kanadı kırık kuş merhamet ister,
Ah senin yüzünden kana batacak.
Mona Rosa siyah güller, ak güller.

Sezai KARAKOÇ

**HASRETİNDEN PRANGALAR
ESKİTTİM**

Seni, anlatabilmek seni.
İyi çocuklara, kahramanlara.
Seni anlatabilmek seni,
Namussuza, halden bilmeze,
Kahpe yalana.

Ard-arda kaç zemheri,
Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.
Dışarda gürül-gürül akan bir dünya...
Bir ben uyumadım,
Kaç leylim bahar,
Hasretinden prangalar eskittim.
Saçlarına kan gülleri takayım,
Bir o yana
Bir bu yana...

Seni bağırabilsem seni,
Dipsiz kuyulara,
Akan yıldıza,
Bir kibrit çöpüne varana,
Okyanusun en ıssız dalgasına
Düşmüş bir kibrit çöpüne.

Yitirmiş tilsimimi ilk sevmelerin,
Yitirmiş öpücükleri,
Payı yok, apansız inen akşamdan,
Bir kadeh, bir cigara, dalıp gidene,
Seni anlatabilsem seni...
Yokluğun, Cehennemın öbür adıdır
Üşüyorum, kapama gözlerini...

AHMED ARİF

BEKLENEN

Ne hasta bekler sabahı,
Ne taze ölüyü mezar.
Ne de şeytan, bir günahı,
Seni beklediğim kadar.
Geçti istemem gelmeni,
Yokluğunda buldum seni;
Bırak vehmimde gölgeni,
Gelme, artık neye yarar?

Necip Fazıl KISAKÜREK

SİTARE

Nerden çıktın karşıma böyle Sitare
 Efsaneler dökülüyor gülüşlerinde
 Kirpiklerin yüreğime batıyor
 Telaşlı bir kalabalığın ortasında
 Ayaküstü konuşuyoruz
 Nedimin nighban nergisleri gibi
 Üstümüzde bütün nazarlar
 Çok utanıyorum Sitare
 Dün oturup hesap ettim
 Sen doğduğun zaman
 Ben bir askeri mektepte talebeymişim
 Sen bilmezsin Sitare
 Burada gündüzler çekip durduğumuz bir
 mercan tespîh
 Geceler içinde uyuduğumuz birer siyah
 buluttu
 Her akşam dokuzda yat borusu çalardı
 Yat borusu baştan aşağı hüznün çalardı
 Bir derin uykuya atardım kendimi
 Siyah benli bir kız düşlerime kaçırdı
 Ben de onu alır anamın düşlerine kaçırdım
 Bu azgın kalabalıkta seni tam duyamıyorum
 Gözlerin mi daha sıcak gülüyor
 Yoksa dudakların mı anlayamıyorum

Dilaver CEBECİ

TAHİR'LE ZÜHRE MESELESİ

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
 hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil,
 bütün iş Tahir'le Zühre olabilmekte
 yani yürekte.

Meselâ bir barıkatta dövüşerek
 meselâ kuzey kutbunu keşfe giderken
 meselâ denerken damarlarında bir serumu
 ölmek ayıp olur mu?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
 hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Seversin dünyayı dolu dizgin
 ama o bunun farkında değildir
 ayrılmak istemezsin dünyadan
 ama o senden ayrılacak
 yani sen elmayı seviyorsun diye
 elmanın da seni sevmesi şart mı?

Yani Tahiri Zühre sevmeseydi artık
 yahut hiç sevmeseydi
 Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden?

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
 hattâ sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Nazım Hikmet